

DESTER

Mei 1972 • 72e Jaargang • Nummer 5

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING JOSEPH ANDERSON
assistent van de Raad der Twaalven

Er moet een prijs betaald worden voor alles wat we verwerven, hetzij dat nu van tijdelijke of van geestelijke aard is, en in de regel verwerven we ongeveer hetgeen waarvoor we betalen. Bij het kopen van een pak bijvoorbeeld moet ik een hogere prijs betalen als ik de beste stof, het mooiste model en de beste pasvorm wil krijgen, dan wanneer ik me tevreden stel met prullige stof en armzalige makelij, iets dergelijks doet zich voor als ik een huis wil kopen of een auto of wat dan ook. Zoek ik uitbreiding van mijn verstandelijk bezit, dan moet ik de prijs betalen in de vorm van studie, onderzoek, ingespannen toewijding en veelvuldige opoffering.

Hetzelfde geldt voor geestelijke waarden. Men kan niet verwachten het eeuwige leven te beërven als men niet bereid is de prijs te betalen en de dingen te doen die voor die zaligheid en verhoging vereist zijn.

De Heer heeft ons gezegd: "... Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht." (Mt. 11:30.) Dit betekent niet dat we weggeefprijsjes — verhoging in het koninkrijk van onze hemelse Vader kunnen verkrijgen. Hier en daar kan men koopjes halen, maar men krijgt dan ook waar naar zijn geld. Indien we het eeuwige leven in het Koninkrijk van onze Vader willen verwerven, dan is het niet voldoende als we alleen passief in onze Heer en Heiland en in zijn grote zoenoffer geloven. Men kan beslist niet verwachten dat de zeer grote zegeningen die de Vader voor zijn gelovige kinderen in voorraad houdt tegen spotprijzen zijn te verkrijgen.

INHOUD

"Ik weet dat mijn Verlosser leeft", president Joseph Fielding Smith	179
Twee tempels ingewijd, Doyle L. Green	182
De tempel te Washington, Frank Miller Smith	184
De King Follett-toespraak, Joseph Smith Jr.	186
Eenheid in verscheidenheid	191
Een proeftijd, ouderling Henry D. Taylor	192
Het doel van het leven: op de proef gesteld worden, ouderling Franklin D. Richards	194
Over boeken, kinderen en ouders, Elliott D. Landau	197
Iedere jongeman behoort ernaar te streven een zending te vervullen, ouderling LeGrand Richards	199
Moeten de geboden herschreven worden, ouderling Richard L. Evans	202
U en uw huisonderwijzer, George Durrant	205
Vragen en antwoorden	206
De enige ware, levende Kerk, ouderling Boyd K. Packer	210
Beslissingen, ouderling Eldred G. Smith	214
Beleid en werkwijze	212

DE kleine STER

Van vriend tot vriend, ouderling Ezra Taft Benson	65
Uit het duisternis naar het licht	69
Jakob, Mabel Jones Gabbott	71
Helga uit Duitsland, Virginia Sargent	74
De melkemer, Mary Pratt Parrish	77

OP DE OMSLAG

Met dit nummer van De Ster wordt aandacht besteed aan het gereedkomen en inwijden van de eerste tempels die in een tijdvak van bijna 80 jaar in Utah werden gebouwd (zie het verhaal op blz. 182.) De prachtige foto's zijn genomen door Eldon Linschoten (tempel te Ogden, voorkant van de omslag) en door Merrill Gogan (tempel te Provo, achterkant van de omslag).

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Mei 1972
72e Jaargang · Nummer 5

Eerste Presidentschap:
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner

Raad der Twaalven:
Harold B. Lee

Redactie

Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaaltbureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Ring Holland:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondent
Nederlandse Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen

Versijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Ik weet dat mijn Verlosser leeft

Geliefde broeders en zusters. Ik heet u allen welkom op deze algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en ik verheug mij in het feit dat ik het voorrecht heb hier voor u te staan om te getuigen dat dit grootse werk van de laatste dagen waar en goddelijk is.

Wij heiligen der laatste dagen zijn een gezegend en begunstigd volk. Wij hebben het voorrecht „een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk” te worden. (Ex. 19:6.) De Heer heeft ons uitverkoren, zoals hij in het verre verleden onze vaders heeft uitverkoren, „dat (wij) Hem tot een volk des eigenoms (zouden) zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn.” (Deut. 7:6.)

Wij nemen een sterke positie in, omdat die grondvest is op eeuwige waarheid. Wij hoeven de vurige pijlen van de grote tegenstander niet te vrezen of hinder te ondervinden van de toestand waarin de wereld zich bevindt, zolang we wandelen in het licht dat onze genadige Vader zo overvloedig in deze laatste bedeling van het Evangelie over ons uitstort.

In Zijn oneindige wijsheid, en ter vervulling van verbonden en beloften, die Hij de profeten vanouds deed, heeft de Heer in deze laatste dagen de volheid van Zijn eeuwige Evangelie hersteld. Dit Evangelie is het plan van zaligheid. Het werd in de raadsvergadering der eeuwigheid geordend en gevestigd vóór deze aarde werd gegrondvest, en het

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Toespraak gehouden
tijdens de 141ste algemene
halfjaarlijkse conferentie.

is opnieuw in onze tijd geopenbaard voor de verlossing en tot zegen van alle kinderen van onze Vader, waar zij ook zijn.

Volgens dit grootse en eeuwige plan bestaat de verlossing in Christus. Deze is mogelijk vanwege het onvergankelijke en eeuwige verzoeningswerk dat Hij tot stand bracht door Zijn bloed te vergieten. Hij is de Zoon van God, en Hij kwam in de wereld om de mensen vrij te kopen van de wereldlijke en geestelijke dood, die een gevolg is van wat wij de zondeval noemen.

Door Zijn goedheid en genade zullen alle mensen uit het graf verrijzen om geoordeeld te worden naar de daden die zij in het vlees gesteld hebben. Dan zullen degenen die Zijn wetten hebben geloofd en gehoorzaamd het eeuwige leven in het Koninkrijk van Zijn Vader beërven. Deze glorieijke zegening is voor ons bereikbaar vanwege Zijn verzoenende offer, en hij wordt gegeven aan hen die Hem met al hun kracht liefhebben en dienen.

Ik getuig nu dat deze wetten, die de mens moet gehoorzamen om zaligheid te kunnen verwerven en die een samenvatting zijn van het Evangelie van Jezus Christus, in deze tijd geopenbaard zijn aan profeten en apostelen, en dat zij nu door Zijn Kerk worden bediend — de Kerk die Hij wederom op de aarde gevestigd heeft.

Maar deze grote en eeuwige waarheden, waarnaar de mens zich moet voegen om zalig te worden, zijn niet alleen voor ons bestwil geopenbaard. Zij zijn

er voor alle mensen van alle natiën en geslachten en talen en volken.

Bijna zeshonderd jaar voor Christus — d.w.z. voor Zijn komst op aarde — sprak de profeet Nephi tot zijn volk:

„ . . . er is één God en één Herder over de ganse aarde.

„En de tijd komt, dat Hij zich aan alle natiën zal openbaren . . . ” (1 Ne. 13:41-42.)

Die beloofde dag staat nu voor de deur. Dit is de aangewezen tijd om het Evangelie over de gehele aarde te prediken en om in alle natiën het Koninkrijk van de Heer te bouwen. In alle natiën zijn er goede en oprechte mensen die zullen reageren op de waarheid; die lid zullen worden van de Kerk en die een licht zullen worden om hun eigen volk te leiden.

Op onze vorige conferentie, die in Manchester (Engeland) werd gehouden, zagen we veel voorbeelden van de kracht en leiderscapaciteiten van het Britse volk. In Groot-Brittannië is de Kerk meerderjarig geworden, en de Britse heiligen zijn bereid en in staat om het Evangelie te bedienen aan hun landgenoten.

En zoals het onder hen is, is het ook, of zal het ook zijn, onder andere volkeren. Het Evangelie is er voor alle mensen, en de Heer verwacht van degenen die het ontvangen dat zij de waarheden ervan naleven en ze verkondigen aan de mensen van hun eigen natie en taalgebied.

En daarom willen wij nu alle mensen van overal, vanuit liefde en broederschap, uitnodigen acht te slaan op de woorden aangaande het eeuwige leven die in deze tijd bij monde van de profeet Joseph Smith en zijn medewerkers zijn geopenbaard.

Wij zeggen tot de andere kinderen van onze Vader: „Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt en onthoudt u van alle goddeloosheid.” (Moro. 10:32.)

Wij nodigen hen uit in Christus en in Zijn Evangelie te geloven, toe te treden tot Zijn Kerk en één te zijn met Zijn heiligen.

Wij hebben geproefd van de vruchten van het Evangelie en wij weten dat ze goed zijn, en we verlangen ernaar dat alle mensen diezelfde zegeningen en dezelfde geest zullen ontvangen die zo overvloedig over ons uitgestort zijn.

In de Kerk hebben wij tot taak de Heer naar geest en waarheid te aanbidden en hiernaar streven wij met geheel ons hart, geheel onze kracht en geheel ons verstand. Jezus zei: „Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.” (Mt. 4:10.)

Wij geloven dat aanbidden veel meer inhoudt dan bidden en prediken en het Evangelie uitdragen. Er is geen grootser wijze van aanbidding mogelijk dan door de geboden te onderhouden, in de voetsporen te treden van de Zoon Gods, voortdurend die dingen te doen die Hem behagen. De Here met de mond dienen is één ding; maar iets heel anders is Zijn wil te eerbiedigen en te eren door het voorbeeld te volgen dat Hij ons heeft gegeven.

Onze Heiland, Jezus Christus, is het grote Voorbeeld. Onze taak is ons leven naar Hem te vormen en de dingen te doen die Hij van ons wil. „... Welke soort mensen behoort gij... te zijn?” vroeg Hij Zijn Nephitische discipelen, en Hij antwoordde: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (III Ne. 27:27.) Ik verheug mij in het voorrecht in Zijn voetsporen te kunnen volgen. Ik ben dankbaar voor de woorden van eeuwig leven die ik heb ontvangen. Het verheugt mij ten zeerste dit in deze wereld te kunnen zeggen, hopend op het eeuwige leven dat mijn deel zal zijn in de toekomstige wereld, als ik getrouw en waarachtig blijf tot het einde.

Mijn leven lang heb ik de beginselen van het Evangelie bestudeerd en overdacht, en ik heb ernaar gestreefd de wetten van de Heer na te leven. Als gevolg daarvan is er in mijn hart een diepe liefde gegroeid voor Hem en Zijn werk en voor allen die Zijn oogmerken op de aarde trachten te verwezenlijken.

Ik weet dat Hij leeft, dat Hij in de hemelen hierboven en op de aarde hier beneden regeert en dat Zijn plannen zullen zegevieren. Hij is onze Heer en onze God. Hij zei Zelf tegen Joseph Smith:

„De Here is God, en buiten Hem is er geen Zaligmaker.

„Groot is Zijn wijsheid, wonderbaar zijn Zijn wegen, en de uitgestrektheid Zijner werken kan niemand doorgronden.” (L. & V. 76:1-2.)

Ik wil met Job, wiens kennis stamde uit dezelfde bron vanwaar mijn kennis is gekomen, zeggen: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan,” en „ik (zal) uit mijn vlees God aanschouwen; Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen...” (Job 19:25-27.)

En zoals ik mijn getuigenis aansluit bij dat van Job, wil ik mij ook bij hem aansluiten in mijn dankzegging, want in zijn zielsangst en zielesmart riep hij uit: „De Heere heeft gegeven, en de Heere heeft genomen; de Naam des Heeren zij geloofd!” (Job 1:21.)

Ik bid dat wij allen geleid mogen worden door de macht van de Heilige Geest, dat wij in gerechtigheid mogen wandelen voor de Heer, en dat wij eeuwig leven in de woningen en koninkrijken die de gehoorzamen zijn bereid mogen beërven.

Dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ○

DOYLE L. GREEN
hoofd afdeling Kerkelijke Tijdschriften

Twee tempels ingewijd

In januari en februari 1972 werden er in Utah twee nieuwe tempels ingewijd: de ene in Ogden en de andere in Provo. Ze staan ten dienste van de leden van de Kerk in de twee dichtst-bevolkte gebieden in deze staat buiten Salt Lake City, verlichten de enorme druk op de tempels in Salt Lake City en Manti, en maken het mogelijk dat er elk jaar voor tienduizenden doden meer werk wordt verricht.

Het is bijna tachtig jaar geleden dat er voor het laatst in Utah een tempel werd voltooid en ingewijd. Dat imposante bouwwerk was de tempel in Salt Lake City, die in 1853 in aanbouw werd genomen, en veertig jaar later, op 6 april 1893, door president Wilford Woodruff werd ingewijd. President Joseph Fielding Smith, die de leiding had bij de inwijding van de twee nieuwe tempels, woonde indertijd als jongen van zeventien jaar de inwijdingsdiensten in de tempel in Salt Lake City bij.

Sindsdien zijn er in alle hoeken van de wereld tempels gebouwd — Hawaï, Canada, Arizona, Idaho, Los Angeles, Oakland, Zwitserland, Engeland en Nieuw-Zeeland. In de buurt

van Washington D. C. is nu ook een tempel in aanbouw genomen, en naar verwacht wordt zal die in 1974 voltooid worden. (Zie artikel op blz. 184.) Al vele jaren lang werd het wenselijk geacht in de staat Utah meer tempelruimte voor de leden van de Kerk ter beschikking te krijgen. Een heuvel ten noordoosten van Provo draagt al jaren de naam Temple Hill. In 1904 vervlogen de dromen daar een tempel te zien verrijzen, want toen werd besloten dit terrein te gebruiken om de hogere gelegen campus van de Brigham Young Universiteit te bouwen.

Een artikel in de *Deseret News*, gedateerd Ogden, 16 mei 1921, meldde: „Zondagmorgen vroeg inspecteerden president Heber J. Grant en president Anthony W. Ivins met plaatselijke kerkelijke ambtenaren een terrein dat voor de bouw van een tempel in aanmerking komt.“ Voorts onthulde dit artikel: „Dank zij het feit dat de leden van de Kerk zo actief bezig zijn met genealogisch werk en tempelwerk, en het feit dat er nu slechts een beperkt aantal leden in de tempel te Salt Lake City ondergebracht kan worden, is men al geruime tijd van plan in deze stad een tempel te bouwen.“

In 1966 bleek uit onderzoeken dat 52 procent van het verordeningswerk van de Kerk in de tempels te Salt Lake City, Logan en Manti werd verricht, hoewel er dertien tempels zijn die gebruikt worden.

Enige tijd dacht men erover de tempels in Logan en Manti te verbouwen, zodat er een groter aantal mensen in ondergebracht kon worden, maar na gedegen onderzoek kwam men tot de slotsom dat het interieur van beide tempels geheel uitgebroken zou moeten worden om de capaciteit belangrijk op te kunnen voeren, en dat het niet praktisch was deze ideeën uit te voeren. Bijgevolg hielden op 14 augustus 1967 op gezag van president David O. McKay president Hugh B. Brown en president N. Eldon Tanner, adviseurs van het Eerste Presidentschap, vergaderingen met de presidentschappen van achttwintig ringen van Provo en omgeving en een soortgelijke groep afgevaardigden van presidentschappen van vijftientwintig ringen van Ogden en omgeving, en bij die gelegenheid werd het voorstel gedaan nieuwe tempels te bouwen.

Men legde de ringpresidentschappen

uit dat, hoewel ook in andere gebieden waar leden van de Kerk wonen tempels nodig zijn, de twee tempels die voor Utah waren voorgesteld ten dienste zouden staan van het grootste aantal mensen. De ringpresident-schappen gingen volledig met de voorstellen accoord en beloofden volledige steun en medewerking.

De ceremonies voor de eerste spade die in de grond werd gestoken voor de tempel te Ogden werden gehouden op 8 september 1969, en op 7 september 1970 werd de eerste steen gelegd. Op 15 september 1969 werd voor de tempel in Provo de eerste spade in de grond gestoken, en de eerste steen werd gelegd op 21 mei 1971.

Om het plan naar wens ten uitvoer te brengen waren er vier bouwlagen nodig, één onder het maaiveld en drie erboven. In het sous-terrain zijn het doopvont, technische installaties, stookruimte, de wasserij, de keuken, eetgelegenheid, klerenkasten voor de tempelwerkers en opslagruimte. De benedenverdieping, die een oppervlakte heeft van 30,96 m bij 56,10 m, bevat de foyer en de receptie, kantoren voor de administratie, kleedka-

mers voor de heren, kleedkamers voor de dames, kamers voor bruiden, instructiekamers voor bruidegoms en wachtkamers. Op de eerste verdieping zijn een kapel en dertien kamers voor verzegelingen. Op de hoogste verdieping zijn zes verordeningkamers en de Celestiale Zaal ondergebracht.

Het ontwerp voor de bovenste twee verdiepingen is uniek. Zoals u op bijgaande tekening kunt zien, loopt de gang helemaal rond de buitenkant van de verdieping. Vanuit de gang zijn de verordeningkamers bereikbaar. Omdat het bijna onmogelijk is in het gebouw te verdwalen, luidt de verwachting dat de tempelwerkers en bezoekers zich op een uitermate efficiënte en ordelijke wijze zullen kunnen verplaatsen.

Elke verordeningkamer biedt plaats aan tachtig mensen, en de diensten zullen met regelmatige tussenpozen beginnen, of zodra de zaal vol is. Dit houdt in dat de wachttijd voor de aanvang van de diensten tot een minimum wordt beperkt, op welk moment van de dag iemand ook bij de tempel aankomt.

Het is interessant op te merken dat

De verordeningenzaal (links) en de celestiale zaal van de tempel te Ogden (midden) vinden hun tegenhanger in de tempel te Provo.

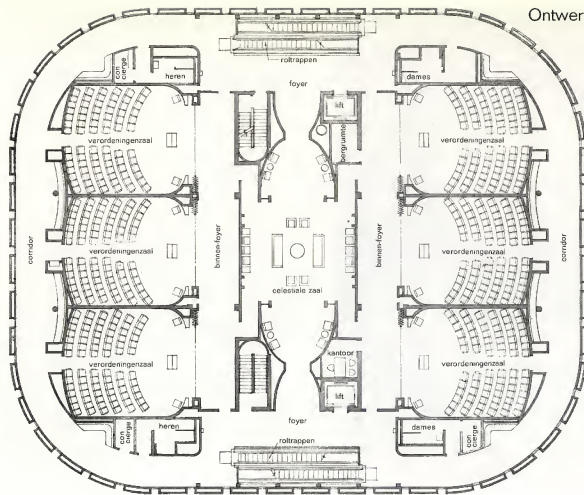
De doopvonten in de nieuwe tempels weerspiegelen de traditionele opvatting.

deze tempels, dank zij deze plannen en werkwijzen, per dag ongeveer evenveel mensen zullen kunnen verwerken als onze grootste tempels.

Hoewel het interieur van deze twee tempels is gebouwd volgens hetzelfde plan, zal de opletende toeschouwer opmerken dat ze van buiten totaal verschillend zijn. De bogen en het hekwerk van de deuren en ramen van de twee benedenverdiepingen hebben een verschillend hoofdmotief. Het gietbeton van de tempel te Provo heeft een basreliëf met bloemmotieven, terwijl dat van de tempel te Ogden gecanneleerd is. Een interessant kenmerk van de tempel te Ogden is het decoratieve hekwerk dat voor de ramen is aangebracht tussen het gietbeton van de derde verdieping. In de toren van de tempel van Provo wordt het bloem- of fonteinmotief herhaald, en het effect van de gecanneleerde zuilen wordt prachtig voortgezet in de toren te Ogden. Hierdoor bieden de twee torens, die 54,78 m boven de begane grond uitsteken een volkomen verschillende aanblik.

Zoals gebruikelijk konden de tempels voor de inwijding door het publiek bezichtigd worden.

De tempel te Ogden werd op 18, 19 en 20 januari in zes diensten ingewijd. De tempel te Provo werd in twee diensten op 9 februari ingewijd. Alle diensten werden geleid door leden van het Eerste Presidentschap. Algemene Autoriteiten woonden alle inwijdingsdiensten bij en spraken op verzoek van het Eerste Presidentschap.

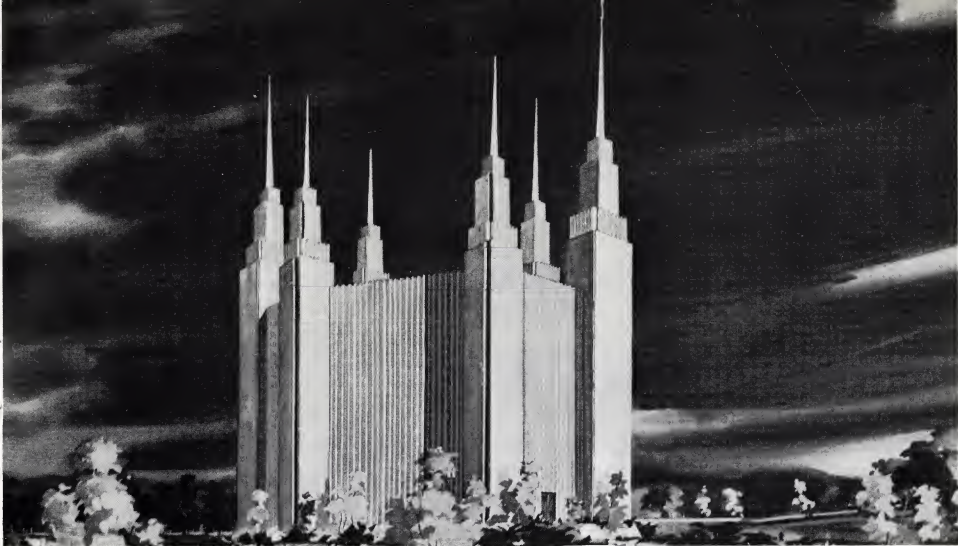

De tempel te Washington

DOOR FRANK MILLER SMITH

De tempel te Washington — de „edelsteen onder de tempels" zoals president David O. McKay haar noemde toen hij de Kerk machtigde deze tempel te bouwen — is nu in aanbouw genomen in een dichtbebost gebied op de drempel van de hoofdstad van de Verenigde Staten van Amerika — Washington D. C.

De zestiende tempel die de Kerk bouwt wordt opgetrokken volgens een unieke opvatting en een even uniek ontwerp. Belangrijk is hierbij de invloed die zij zal hebben op de inspanningen van de zending, die de invloed van het Evangelie over de gehele wereld wil uitdragen. Elk jaar maken meer dan 17 miljoen bezoekers een pelgrimstocht naar Washington D. C., onder wie honderdduizenden mensen uit andere landen en van andere continenten. Van die laatsten komen velen in hun functie van staatshoofd hun opwachting maken en om te onderhandelen met de president van de Verenigde Staten, of met andere hoogwaardigheidsbekleders van de regering of de wetgevende macht. Zij komen als bezoeker en als vriend, zij komen als toerist, en zij komen om goederen en diensten te verhandelen.

Er komt geen eind aan de grote stroom mensen.

Daarom zal deze prachtige tempel juist op deze plaats een monument voor de Kerk zijn, voor alle „natiën, geslachten en tongen“ een symbool van de waarheid.

De tempel zal verrijzen aan de noordrand van de stad, op een terrein waar ruim 23 hectare bos zich onbelemmerd heeft kunnen ontwikkelen vanaf het eerste begin. Er zal ongeveer 4 1/2 hectare worden gerooid.

Dit terrein wordt anders dan dat rond de andere tempels, omdat de parkachtige omgeving zal gaan functioneren als een miniatuur arboretum, een botanische tuin waar zeldzame bomen bestudeerd en bezichtigd kunnen worden. Om de gebouwen heen zullen talrijke bloemperken worden aangelegd, bloeiende struiken en decoratieve bomen worden geplant. Tussen de bomen van het omliggende bosgebied komen rode kornoelje, rododendrons en azalea's.

Hoewel de tempel gemakkelijk bereikbaar zal zijn, zal ze door de omringende bossen toch geïsoleerd liggen, zodat er geen zaken- of woonwijken gebouwd zullen kunnen worden in de

directe omgeving van het unieke heuvelkje, een van de hoogste punten in dit gebied.

De tekeningen voor de tempel, die zijn goedgekeurd door het Eerste Presidentschap, volgen de idee van de spitse torens van de tempel te Salt Lake City, die door de gehele wereld bij leden en niet-leden bekend is.

De afstand van het maaiveld tot de top van het standbeeld van de engel Moroni is 87,78 m. De tempel krijgt zeven bouwlagen, en de plechtige vergaderzaal komt op de hoogste verdieping. Nog een buitengewone trek is de wijze waarop de zes verordeningsskamers om de Celestiale Zaal gerangschikt zullen worden, namelijk op dezelfde wijze als bij de tempels van Ogden en Provo.

De tempel te Washington wordt de eerste tempel waarvan de gevels bekleed zullen worden met marmer, dat wordt aangevoerd uit de staat Alabama, en dat licht geaderd zal zijn om de strakke, witte vlakken te breken en om de schoonheid te verhogen.

President McKay maakte het besluit bekend dat deze tempel gebouwd zou worden op het terrein dat reeds op 15 november 1968 door de Kerk werd

aangekocht. Ouderling Hugh B. Brown, toen eerste raadgever van het Eerste Presidentschap, wijdde het bouwterrein in december 1968 toe.

Verwacht wordt dat de tempel begin 1974 voltooid zal worden en dat ze die lente open zal zijn voor bezichtiging. Men verwacht dat de inwijdingsdiensten in de zomer van dat jaar zullen aanvangen.

De tempel zal ten dienste staan van het tempeldistrict dat zich uitstrekt van het gehele oostelijke kustgebied van de Verenigde Staten tot in Canada, een gebied met omstreeks 300 000 leden van de Kerk.

*Klassieken van het
mormoonse denken*

DE KING- FOLLETT- TOESPRAAK

DOOR JOSEPH SMITH JR. (1805-1844)

Eerste president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Dit is het laatste deel van de King Follett-toespraak, die de profeet Joseph Smith hield tijdens de conferentie die de Kerk op 1 april 1844 in Nauvoo (Illinois) hield. Het eerste deel van deze beroemde preek publiceerden wij in De Ster van april jl.

Wij herinneren de lezers eraan dat de tekst van deze preek werd gereconstrueerd aan de hand van de in zijn geheel door vier broeders genoteerde tekst. Ook is het van belang te weten dat het nog maar enkele maanden zou duren voor de vijanden van de profeet hem ter dood zouden brengen. Deze tekst is overgenomen uit Documentary History of the Church, deel 6, blz. 302-317.

De Onsterfelijke Geest

Ik heb nog een ander onderwerp, waarover ik wil spreken, dat er op gericht is de mens te verhogen; het is mij echter onmogelijk veel over dit onderwerp te zeggen. Daarom zal ik het vluchtig aanroeren, want de tijd laat mij niet toe, dat ik het uitvoerig behandel. Het houdt verband met het onderwerp van de opstanding der doden — namelijk de ziel van de mens — zijn onsterfelijke geest. Waar kwam die vandaan? Alle geleerde mensen en doctors in de godgeleerdheid zeggen, dat God die in den beginne geschapen heeft. Dat is echter niet zo. Deze gedachte alleen al verlaagt de mens volgens mijn opvatting. Ik geloof niet in deze leerstelling, want ik weet beter. Luistert, gij ein-

den der wereld, want God heeft het mij medegedeeld. Indien gij mij niet gelooft, zal dat toch de waarheid niet minder doeltreffend maken. Indien iemand mij niet gelooft, zal hij door iedereen een dwaas worden gevonden voordat ik uitgesproken ben. Ik zal edeler dingen bespreken. Wij zeggen, dat God Zelf een Wezen is, dat zelfstandig bestaat. Wie heeft u dat verteld? Het is juist, maar hoe heeft u die gedachten gekregen? En wie heeft u verkondigd, dat de mens volgens dezelfde beginselen niet zelfstandig heeft bestaan? God heeft een tabernakel gemaakt, er een geest in geplaatst en het geheel werd een levende ziel. (Slaat de Bijbel op). Wat staat er in het Hebreeuws? Niet dat God de geest van de mens heeft geschapen. Er staat: „God schiep de mens uit de aarde en plaatste in hem

Adam's geest, en aldus werd de mens een levend lichaam."

De geest of de intelligentie van de mens is aan God gelijk. Ik weet, dat mijn getuigenis waar is. Wanneer ik daarom tot deze bedroefden spreek vraag ik u: Wat hebben zij verloren? Hun verwanten en vrienden zijn slechts voor een korte tijd van hun lichaam gescheiden. Hun geesten, die met God hebben bestaan, hebben hun stoffelijke tabernakel voor een korte periode verlaten, om zo te zeggen. Nu bevinden zij zich op een plaats, waar zij met elkaar kunnen converseren, zoals wij hier op de aarde doen.

Ik blijf even stilstaan bij de onsterfelijkheid van de menselijke geest. Is het logisch om te beweren, dat de intelligentie van geesten onsterfelijk is maar dat dit toch een begin had? De intelligentie van geesten had geen begin en zal geen einde hebben. Dat is zuivere logica. Wat een begin heeft, kan ook een einde hebben. Nimmer was er een tijd, waarin geen geesten bestonden, want zij zijn gelijk aan [of: even eeuwig als] onze Vader in de hemel.

Ik zal nog meer zeggen over de geest van de mens — in verband met de dood. Ik neem mijn ring van mijn vinger en zal die bij de geest van de mens vergelijken — bij het onsterfelijke deel, want dat heeft ook geen begin. Laten wij aannemen, dat wij deze ring in tweeën zagen, dan is er een begin en een einde. Wanneer wij de helften wederom aaneensmeden, hebben wij de eeuwige cirkel terug. Zo is het ook met de menselijke geest. Zowaar de Here leeft, wanneer onze geest een begin heeft, moet die ook een einde hebben. Alle dwazen en geleerde mensen, die sedert het begin van de schepping hebben geleefd en verkondigd hebben, dat de menselijke geest een begin heeft, bewijzen daarmede, dat de menselijke geest een einde moet bezitten. Indien die leer op waarheid zou berusten, moet de leerstelling van vernietiging of annihiliatie waar zijn. Maar als ik hierin juist ben, zou ik kloekmoedig

van de daken der huizen kunnen verkondigen, dat God nimmer de macht bezat om de geest van de mens te scheppen. God kon zichzelf niet scheppen.

Intelligentie is eeuwig en bestaat volgens een beginsel van zelfstandigheid. Intelligentie is een geest van eeuw tot eeuw, en heeft niets met de schepping te maken. Alle geesten, die door God ooit in de wereld worden gestuurd, kunnen zich vergroten en verrijken.

De macht om in kennis toe te nemen

De eerste beginselen met betrekking tot de mens bestaan zelfstandig bij God. Die Zich te midden van geesten en heerlijkheid bevond, achtte het juist — omdat Hij intelligenter was — om wetten in te stellen, waardoor de overigen het voorrecht zouden ontvangen om evenals Hijzelf vooruitgang te maken. De verhouding, die er bestaat tussen God en ons, plaatst ons in een toestand, waarin wij in kennis kunnen toenemen. Hij beschikt over de macht om wetten uit te vaardigen om daarmede de zwakkere intelligenties onderricht te geven, opdat zij met Hem verhoogd kunnen worden, ja, de ene heerlijkheid na de andere kunnen ontvangen met die kennis, macht, heerlijkheid en intelligentie, die vereist worden om in de wereld van geesten zalig te worden.

Dit is een goede leer, die ons goed in de oren klinkt. Ik hoor hierin de beginselen van het eeuwige leven, evenals gij. Ze worden mij gegeven door de openbaring van Jezus Christus. En ik weet, wanneer ik u deze woorden des eeuwigen levens mededeel zoals ze mij gegeven werden, dat gij ze hoort en gelooft. Gij zegt, dat honing zoet is, en daarmee ben ik het eens. Maar ik kan ook de geest van het eeuwige leven proeven. Ik weet, dat die goed is; en wanneer ik tot u spreek over deze dingen, die mij door de inspiratie van de Heilige

Geest werden gegeven, zult gij die ook als iets zoets ontvangen en u steeds meer verheugen.

De verhouding van de mens tot God

Ik wens nog iets naar voren te brengen over de verhouding van de mens tot God. Ik zal u de ogen openen in verband met uw doden. Al hetgeen God in Zijn oneindige wijsheid goed heeft geacht om aan ons te openbaren met betrekking tot onze sterfelijke lichamen, terwijl wij in deze sterfelijke toestand verkeren, is ons in het abstracte geopenbaard en onafhankelijk van onze gehechtheid aan deze sterfelijke tabernakel, aan onze geesten alsof wij in het geheel geen lichaam hadden. En die openbaringen, die onze geesten zalig zullen maken, zullen ook onze lichamen zalig maken. God openbaart ze aan ons zonder een eeuwige ontbinding van ons lichaam of onze tabernakel in het vooruitzicht te stellen. Vandaar die verantwoordelijkheid, ja, die reusachtige verantwoordelijkheid, die in verband met onze doden op ons rust. Want alle geesten, die het Evangelie niet in het vlees hebben gehoorzaamd, moeten dan in de geest gehoorzamen of verdoemd worden. Welk een plechtige maar vreselijke gedachte! Kan er niets aan gedaan worden? Geen voorbereiding of zaligheid voor onze voorouders en vrienden, die gestorven zijn zonder in de gelegenheid te zijn geweest de geboden van de Zoon des Mensen te gehoorzamen? God gawe, dat ik veertig dagen en nachten had om het u te vertellen! Dan zou ik u laten weten, dat ik geen „geval-len profeet“ ben.

Onze grootste Verantwoordelijkheid

Welke beloften zijn gegeven in verband met het onderwerp van zaligheid voor de doden? En wat voor mensen kunnen zalig worden, ook al lig-

gen hun lichamen in het graf te vergaan? Wanneer Zijn geboden ons onderrichten, is het in verband met de eeuwigheid. Want God beschouwt ons alsof wij in de eeuwigheid verkeerden. God woont in de eeuwigheid en ziet de dingen niet zoals wij die zien.

De grootste verantwoordelijkheid in deze wereld, die door God op onze schouders is geplaatst, is om naar onze doden te zoeken. De Apostel zegt: „Zij mochten niet zonder ons tot volmaking komen” (Hebr. 11:40). Want het is noodzakelijk, dat de verzegelende macht in onze handen is om onze kinderen en onze doden aan ons te verzegelen voor de bedeling van de volheid der tijden — een bedeling, waarin de beloften in vervulling zouden gaan, die voor de zaligheid der mensen gemaakt werden door Jezus Christus vóór de grondlegging der wereld.

Ik zal nu over die beloften spreken. Ik zal Paulus halverwege tegemoet treden. Ik zeg tot u, Paulus, dat gij zonder ons niet volmaakt kunt worden. Het is noodzakelijk, dat zij, die ons zijn voorgedaan en die ons zullen volgen, een zaligheid met ons moeten ontvangen. Aldus heeft God het verplicht gesteld voor de mens. God heeft daarom gezegd: „Ziet, Ik zend ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en vreselijke dag des Heren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome, en de aarde met de ban sla” (Maleachi 4: 5).

Zaligheid voor de Mensen

Ik zal een verklaring afleggen over de voorzieningen, die God heeft getroffen om de omstandigheden van de mensen te dienen, welke voorzieningen vóór de grondlegging der wereld werden vastgelegd. Wat heeft Jezus gezegd? Voor alle zonden, godslasteringen en overtredingen — slechts één uitgezonderd — bestaat

voor de mens vergeving. En er is een zaligheid voor alle mensen — hetzij in deze wereld of in de toekomstige — die de onvergeeflijke zonde niet begaan hebben, en een voorziening bestaat in deze wereld of in die der geesten. Aldus heeft God voorzieningen getroffen, dat iedere geest in de eeuwige wereld gevonden en zalig kan worden, wanneer hij die onvergeeflijke zonde niet begaan heeft, hetgeen hem noch in deze wereld, noch in de geestenwereld vergeven kan worden. God heeft voor alle mensen een zaligheid gewrocht, wanneer zij een bepaalde zonde niet bedreven hebben. En een ieder, die een vriend in de eeuwige wereld heeft, kan hem zalig maken, tenzij deze de onvergeeflijke zonde bedreven heeft. En nu ziet gij in hoeverre gij een heiland en zaligmaker kunt zijn.

De Onvergeeflijke Zonde

Iemand kan na de ontbinding van het lichaam de onvergeeflijke zonde niet meer bedrijven, en er bestaat een weg ter ontkoming. Kennis maakt de mens zalig, en in de geestenwereld kan niemand zonder kennis zalig worden. Zolang iemand de geboden niet wil gehoorzamen, moet hij zonder zaligheid blijven. Indien een persoon over kennis beschikt kan hij zalig worden, maar hij zal voor zijn zonden gestraft worden. Wanneer hij er echter toe overgaat het Evangelie te gehoorzamen — hetzij hier of in de geestenwereld — wordt hij zalig.

De mens kwelt en veroordeelt zichzelf. En vandaar het gezegde, dat de mensen in de poel van vuur en zwavel terecht komen. De kwelling, die veroorzaakt wordt in de gedachten van de mens door de teleurstelling, is even groot als een brandende poel van vuur en zwavel. Ik zeg u, dat is de kwelling van de mens.

Ik ken de Schrift en begrijp die. Ik heb gezegd, dat niemand de onvergeeflijke zonde kan begaan nadat lichaam en geest gescheiden zijn, noch in dit leven voordat hij de Hei-

lige Geest ontvangen heeft. Dat moet in deze wereld geschieden. Daarom was de zaligheid van Jezus Christus voor alle mensen teweeg gebracht, ten einde over de duivel te zegevieren. Want als hij niet op de ene plaats werd gevangen, zou het op een andere plaats wel geschieden, want hij wierp zich op als een Heiland. Allen zullen lijden totdat zij Christus Zelf gehoorzamen.

Het twistpunt in de hemel was als volgt — Jezus zeide, dat er zekere zielen zouden zijn, die niet zalig zouden worden; de duivel zeide, dat hij allen zalig zou maken, en hij legde zijn plannen aan de grote raadsvergadering voor. De aanwezigen stemden echter voor het plan van Jezus Christus. Daarom rebelleerde de duivel tegen God en hij werd uitgeworpen met allen, die hem navolgden. (Boek van Mozes — Parel van Grote Waarde, hoofdstuk 4:1-4; Boek van Abraham, hoofdstuk 3:23-28).

De Vergeving van Zonden

Alle zonden zullen worden vergeven, behalve het zondigen tegen de Heilige Geest; want Jezus zal allen zalig maken, behalve de zonen des verderfs. Wat moet een man doen om de onvergeeflijke zonde te begaan? Hij moet de Heilige Geest ontvangen, de hemelen moeten voor hem geopend zijn, hij moet God kennen en dan tegen Hem zondigen. Nadat iemand tegen de Heilige Geest gezondigd heeft, is er voor hem geen vergeving. Hij moet zeggen, dat de zon niet schijnt, ofschoon hij het met eigen ogen aanschouwt. Hij moet Jezus Christus verloochenen, wanneer de hemelen voor hem geopend werden. En hij moet het plan van zaligheid verloochenen, ofschoon zijn ogen voor de waarheid geopend zijn. Dan wordt hij een vijand en tegenstander. Dit is het geval met vele afvalligen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wanneer iemand een tegenstander van dit werk wordt, maakt hij jacht op

mij, tracht mij te doden en zijn dorst naar mijn bloed neemt nimmer af. Hij verkrijgt de geest van de duivel — dezelfde geest, die zij bezaten, die de Heer des Levens gekruisigd hebben — dezelfde geest, die tegen de Heilige Geest zondigt. Dergelijke personen kan men niet zalig maken; ze zijn niet tot bekering te brengen; zij voeren openlijk oorlog, evenals de duivel, en de gevolgen zijn verschrikkelijk.

Ik raad u allen aan om uiterst voorzichtig te zijn in uw daden, want anders zult gij na verloop van tijd tot de ontstellende ontdekking komen, dat gij misleid zijt. Beheerst u, wankelt niet, handelt nimmer overhaast en dan kunt gij zalig worden. Indien gij bittere gevoelens koestert, weet dan nimmer haastig. Gij zoudt iemand een zondaar kunnen noemen, maar indien hij zich bekeert, zal hij vergeving ontvangen. Weest behoedzaam en wacht af. Als u een geest vindt, die naar bloedvergieten en moord streeft, die geest is niet van God maar van de duivel. Want uit de overvloed des harten spreekt de mond.

„Het Huis Mijs Vaders“

De beste mensen brengen de beste vruchten voort. De persoon, die u de woorden des levens verkondigt, is de persoon, die u zaligheid kan brengen. Ik waarschuw u voor alle boze mensen, die tegen de Heilige Geest zondigen. Want voor hen wordt er in deze wereld noch in de toekomstige wereld verlossing gevonden.

Ik zou terug kunnen gaan en ieder belangwekkend onderwerp in verband met de verhouding tussen God en de mens aanhalen, indien ik daartoe de tijd zou hebben. Ik zou de verborgenheden kunnen behandelen, of de eeuwige werelden, want Jezus heeft gezegd: „In het huis Mijs Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om u plaats te bereiden“ (Joh. 14:2). Paulus zegt: „Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de

heerlijkheid der maan en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzo zal ook de opstanding der doden zijn“ (I Kor. 15: 41, 42). Welke reden tot vertroosting hebben wij met betrekking tot onze doden? Van alle mensen op aarde hebben wij redenen om de grootste hoop en vertroosting voor onze doden te hebben, want wij hebben gezien hoe zij op waardige wijze in ons midden geleefd hebben en in de armen van Jezus ontslapen zijn. Zij, die in hun geloof gestorven zijn, bevinden zich nu in het celestiale koninkrijk van God. Vandaar de heerlijkheid der zon.

Rechtvaardige treurenden verheugen zich

Gij treurenden hebt alle redenen om u te verheugen, sprekende over het heengaan van ouderling King Follett. Want uw echtgenoot en vader is heengegaan en wacht op de opstanding der doden — op de volmaking van het overige; want bij de opstanding zal uw vriend verrijzen in volmaakte gelukzaligheid en naar de celestiale heerlijkheid gaan, terwijl velen tienduizenden jaren moeten wachten alvorens zij soortgelijke zegeningen deelachtig kunnen worden. En uw verwachtingen en hoop gaan veel hoger dan hetgeen de mens kan begrijpen. En waarom heeft God ons dat geopenbaard?

Het gezag van de Heilige Geest geeft mij bevoegdheid om u te zeggen, dat gij niet behoeft te vrezen, want hij is naar het tehuis der rechtvaardigen gegaan. Treurt en weent niet. Dit weet ik door het getuigenis van de Heilige Geest, dat in mij is. Gij kunt wachten op uw vrienden, die in de morgenstond van de celestiale wereld zullen verrijzen om u te begroeten. Verheugt u, o Israël! Uw vrienden, die ter wille van de waarheid bij de vervolging zijn vermoord, zullen in de celestiale wereld op heerlijke wijze triomferen, terwijl hun moordenaars

eeuwenlang in kwelling zullen verke-
ren, ja, totdat zij de laatste penning
betaald zullen hebben. Dit zeg ik ten
behoefte van buitenstaanders.

Ik heb een vader, broeders, kinderen
en vrienden, die naar de geesten-
wereld zijn gegaan. Zij zijn slechts
voor een ogenblik afwezig. Zij zijn in
de geest en spoedig zullen wij elkan-
der wederzien. Spoedig zal de tijd
komen, wanneer de bazuin zal schal-
len. Wanneer wij heengaan, zullen wij
onze moeders, vaders, vrienden en
dierbaren begroeten, die in Jezus
ontslapen zijn. Daar zullen wij geen
vrees behoeven te koesteren voor het
gepeupel, vervolgingen, boosaardige
rechtsprocessen en arrestaties. Het
zal een eeuwigheid van gelukzalig-
heid zijn.

De Doop

Ik zal dit onderwerp nu loslaten en
enige woorden zeggen over de doop.
De doop in water zonder de doop
met vuur en de Heilige Geest baat
niets. Deze twee zijn onafscheidelijk
en noodzakelijk met elkaar verbonden.
Een persoon moet uit water en
uit de Geest geboren zijn om het Kon-
inkrijk Gods binnen te kunnen gaan.
In het Duits zegt deze tekst hetzelfde
als de openbaringen, die ik in de af-
gelopen veertien jaren over dat on-
derwerp heb gegeven en onderwen-
zen. Ik heb dat getuigenis om een
ieder voor ogen te houden. Mijn ge-
tuigenis is al die jaren juist geweest.
Gij vindt het opgetekend in de wo-
orden van Johannes de Doper. (Hij
leest uit het Duits.) Johannes zegt:
„Ik doop u met water; wanneer Jezus
komt, Die de macht (of de sleutelen)
bezit, zal Hij de doop met vuur en
met de Heilige Geest bedienen.”
Waar blijft de sektarische wereld nu?
Indien dit getuigenis waar is, zijn zij
allen verdoemd, zo duidelijk als deze
ban het maar kan zeggen. Ik weet,
dat deze tekst waar is. Ik doe een
beroep op alle Duits-sprekenden, die
weten dat het waar is, om „Ja” te

zeggen. (Luid geroep van „Ja.”) Alex-
ander Campbell¹, hoe denkt gij men-
sen zalig te maken alleen met water?
Want Johannes heeft gezegd, dat zijn
doop zonder de doop van Jezus Chris-
tus niet zou baten. „Daarom, niet
nalatende het beginsel der leer van
Christus, laat ons tot de volmaakt-
heid voortvaren; niet wederom leg-
gende het fundament van de bekering
van dode werken, en van het geloof
in God, van de leer der dopen, en
van de oplegging der handen, en van
de opstanding der doden, en van het
eeuwig oordeel. En dit zullen wij ook
doen, indien het God toelaat”. (Hebr.
6:1-3).

Er is één God, één Vader, één Jezus,
één hoop van onze roeping en één
doop. Velen spreken over de doop
als zou die niet noodzakelijk zijn voor
onze zaligheid, maar dergelijke le-
ringen zullen het fundament van hun
verdoeming leggen. Ik bezit de waar-
heid en ik daag de wereld uit om mijn
dwaling aan te tonen, indien de men-
sen dat kunnen.

Ik heb een beetje Latijn, Hebreeuws,
Grieks en Duits aangehaald in mijn
woorden, en ik heb die alle in ver-
vulling doen gaan. Ik ben niet zo’n
grote dwaas, als velen van mij ge-
zegd hebben. De Duits-sprekenden
weten, dat ik het Duits goed begrijp.

Een Oproep tot Bekering

Luistert, alle gij eindigen der aarde —
gij priesters, zondaren en mensen.
Bekeert u, bekeert u! Gehoorzaamt
het Evangelie.

Keert u tot God, want uw godsdienst
zal u niet zalig maken, maar gij zult
verdoemd worden. Ik zeg niet voor
hoelang. Er is gezegd, dat alle men-
sen uit de hel verlost zullen worden,
maar ik verzeker u, dat zij, die tegen
de Heilige Geest gezondigd hebben,
in deze wereld noch in de toekomstige
wereld vergeving zullen vinden.
Zij zullen de tweede dood sterven.
Zij, die de onvergeeflijke zonde be-
gaan, zijn gedoopt tot *Gnolom* — om

in de hel te vertoeven zonder een
einde.

Daar zij taferelen van bloedvergieten
in deze wereld hebben veroorzaakt,
zullen zij verrijzen in die opstanding,
die als poel van vuur en zwavel is.
Sommigen zullen verrijzen in de eeu-
wige gloed van God, want God woont
in een eeuwige gloed. Anderen zullen
verrijzen in de verdoeming van hun ei-
gen ongerechtigheid, hetwelk een
even pijnlijke kwelling is als de poel
van vuur en zwavel.

Mijn woorden heb ik gericht tot allen,
zowel tot de rijken als tot de armen,
grooten en kleinen, vrijen en dienst-
knechten. Ik koester geen vijand-
schap tegen iemand. Ik houd van u
allen, maar ik haat zekere hande-
lingen van u. Ik ben uw beste vriend,
en indien mensen hun levensbestem-
ming niet bereiken, is het hun eigen
schuld. Indien ik iemand berisep, en
hij mij daarom haat, is hij een dwaas.
Want ik houd van alle mensen, en
vooral van u, mijn broeders en zus-
ters.

Ik verheug mij in het aanhoren van
het getuigenis mijner bejaarde vrien-
den. Gij kent mij niet; nimmer heb gij
mij begrepen. Niemand kent mijn ge-
schiedenis. Ik zal die niet vertellen.
En ik zal het niemand kwalijk nemen,
wanneer hij mijn geschiedenis niet
gelooft. Als ik die zelf niet doorge-
leefd had, zou ik het zelf niet gelo-
ven. Sedert mijn geboorte heb ik nim-
mer iemand leed berokkend. Mijn
stem klinkt steeds ten behoeve van
de vrede.

Ik kan echter niet nederliggen alvo-
rens mijn ganse werk volbracht is.
Nimmer denk ik kwaad van mijn me-
demensen, noch onderneem ik ooit
iets om hen ietsel toe te brengen.
Wanneer ik door de bazuin van de
aartsengel geroepen word, en ver-
volgens gewogen zal worden, zult gij
mij allen kennen. Ik zal er niets meer
aan toevoegen. God zegene u allen.
Amen.

¹ Campbell, Alexander — (1786-1866) in Ierland
geboren Amerikaans geestelijke.

Eenheid in verscheidenheid

Een van de grootste wonderen van het herstelde Evangelie van Jezus Christus is, dat de beginselen van zaligheid zo met elkaar verweven en zo op elkaar gebaseerd zijn, dat het moeilijk is er een uit te kiezen als „de“ belangrijkste. Dit lijkt tenminste van toepassing te zijn op alles wat verder gaat dan de fundamentele liefde van God en de liefde voor de medemens. Met deze veronderstelling willen wij de aandacht vragen voor een beginsel dat iedere heilige der laatste dagen aangaat.

Sprekend bij monde van Joseph Smith, in 1834, deelde de Heer de vervolgte heiligen in Missouri mee dat hun problemen gedeeltelijk hun eigen schuld waren.

„Doch ziet, zij hebben niet geleerd gehoorzaam te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde, doch zij zijn vervuld van allerlei kwaad, en delen van hun goederen niet mede aan de armen en noodlijdenden onder hen, zoals het heiligen betaamt;

»En zij zijn niet verenigd overeenkomstig de eendracht, die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt vereist;

„En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.“ (L. & V. 105:3-5. Cursivering toegevoegd.)

Een paar maanden eerder was aan dezelfde groep mensen verteld: „... er waren gekijf en getwist, afgunst en strijd, en wellustige en hebzuchtige verlangens onder hen; door dit alles ontheiligen zij hun erfenis.“ (L. & V. 101:6.)

Uit deze verklaring tot het huidige Israël en ook uit het gebed van Jezus Christus, waarin Hij Zijn Vader vraagt om alle gelovigen één te laten zijn, zelfs zoals Hij en de Vader een zijn (zie Johannes 17:21), blijkt duidelijk dat een vitaal beginsel van het Evangelie *eenheid* is. In feite is het een grondbeginsel van het celestiale koninkrijk, en Zion kan niet opgebouwd worden tenzij wij alle wetten nakomen. Dit probleem van eenheid is een van de grote uitdagingen voor de Kerk van vandaag, daar het Evangelie-net Gods kinderen bijeenvergaaft uit iedere natie, taal en volk. Een ieder van ons in de Kerk en een ieder van degenen die zich bij de Kerk willen aansluiten, leeft in een wereld die anders is dan die van alle andere mensen. In sommige gevallen zijn de verschillen treffend, in andere gevallen zijn ze misschien bijna onmerkbaar. Hoe groot of hoe klein het verschil ook mag zijn, toch heeft een ieder van ons zijn eigen verschillen en wordt een ieder van ons door verschillende machten — culturele, geografische, economische, sociale, enz. enz. — beïnvloed.

En toch moet uit deze verscheidenheid eenheid komen en liefde.

Tenzij wij zijn „verenigd volgens de eenheid die verlangd wordt door de wet van het celestiale koninkrijk“, zal dit volk niet worden geheiligd en voorbereid om Christus te ontvangen.

Misschien klinkt die verklaring een beetje etherisch en onwettelijk, maar het is nu eenmaal een vaststaand feit van het eeuwige leven.

Er moet eenheid komen in elk gezin in de Kerk waar geen volkomen harmonie is. Er moet eenheid komen in iedere wijk of gemeente van de Kerk waar gekibbel en gebrek aan overeenstemming is. Eenheid moet het doel zijn van hen die hier geboren zijn en van buitenlandse groepen in de Kerk, die zich boven enkele andere groepen verheven voelen.

In het kort, een ieder van ons moet zijn leven zuiveren van die dingen, tradities, gewoonten, en houdingen, die niet in overeenstemming zijn met de grondbeginselen van het celestiale koninkrijk.

Eenheid sluit de mogelijkheid van verschillen niet uit. Er kan grote kracht schuilen in onze verscheidenheid wanneer wij de rijen aaneensluiten en alles bezien vanuit het oogpunt van ons doel en onze plicht. Maar in de eindconclusie moeten wij één zijn zoals de Vader en de Zoon één zijn. ○

Een proeftijd

De profeet Abraham heeft genade in de ogen des Heren gevonden.

Hem is de verzekering gegeven dat hij een grote en nobele intelligentie was voordat hij naar deze aarde kwam. Hij vernam dat de aarde als verblijfplaats voor de intelligenties gescha- pen was, opdat zij daar als sterfelijke wezens zouden wonen. Hier zouden zij beproefd worden, om te zien of zij alle dingen zouden doen die de Heer hun God hun gebieden zou. Het aardse leven is daarom een proefterrein.

Het was niet de bedoeling dat het aardse pad effen zijn zou, en de af te leggen weg zou niet gemakkelijk zijn. Satan, de vader van leugen en bedrog zou met zijn euvelen volgelingen toestemming hebben van hun slinkse strekken en macht gebruik te maken om de mensen voor de waarheid te verblinden, en om te proberen hen te doen afdwalen van het rechte pad. Maar de mens zou over een vrije wil mogen beschikken, over het recht tot kiezen.

Het lag in het voornemen dat God door zijn profeten richtlijnen in de vorm van geboden zou geven, die als ze opgevolgd werden vreugde en geluk brachten. Maar het zou de verantwoordelijke taak van de mens worden om tussen goed en kwaad te kiezen. Hij moest zelf beslissen. Dit alles maakt deel van het Evangelieplan uit. Joseph Smith, de profeet, heeft de verzekering gegeven dat wij als geesten aanwezig waren in de raadsvergadering waarin dit plan is voorgelgd, en dat wij erin hebben toegestemd.

Toespraak, gehouden op de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk.

Ouderling Henry D. Taylor Assistent van de Raad der Twaalven

Dit heerlijke hier op aarde is een tijd om te leven. Het Evangelie en het priesterschap zijn hersteld. De Kerk is weder opgericht. Omdat Jezus de Christus het hoofd is van de Kerk die zijn naam draagt, geven mannen die wij als profeet, ziener en openbaarder ondersteunen ons leiding.

Op onze aardse levensreis komen er tijden dat wij duidelijk aan moeten tonen aan wiens kant wij staan. Zijn we op de hand van God, door zijn geboden te onderhouden? Ondersteunen we onze leiders? Blijven we trouw en onwrikbaar staande?

Lyman Wight, bekend als „de wilde ram uit de bergen“, was een van de eerste apostelen van deze bedeling. Hij beschikte over een krachtige wil; hij was resoluut en weinigen waren in staat hem te beïnvloeden. Hij had echter liefde en bewondering voor de profeet Joseph en gehoorzaamde hem.

Na de marteldood van de profeet zei hij bij een bepaalde gelegenheid: „De enige man ter wereld die mij kan leiden is nu heengegaan." Hij scheidde zich van Brigham Young en de overige Twaalfen af en stond aan het hoofd van een groepering die naar Texas ging, waar hij uiteindelijk zijn bekendheid verloor en in vergetelheid raakte. Lyman Wight was gewogen en te licht bevonden.

Simon, een visser, die later bekend zou zijn onder de naam Simon Petrus of Petrus, werd tot Jezus gebracht door zijn broeder Andreas, daar die reeds een getuigenis had dat Jezus de Messias was.

Toen Jezus Simon voor het eerst aanschouwde zei Hij: " Gij zijt Simon de zoon van Jonas, gij zult genaamd worden Cephas, hetwelk overgezet wordt Petrus," (of een rots) . . . zodat vanaf die tijd Simon bekend was als Simon Petrus of 'Simon de Rots.'" (David O. McKay, *Ancient Apostles*, Sunday School Course of Study, 1952, blz. 6.) De eigenschappen van een rots, die Jezus in Petrus onderkende, werden niet van het ene op het andere ogenblik gevormd. Omstreeks de tijd dat Judas de Heiland verraaide, loochende Petrus drie keren dat hij Jezus kende. Maar in de bittere smart die op de kruisiging van de Heiland volgde, uit de diepe stilte van zijn lijden, ontstond ten laatste die kracht die Christus hem op het hart had gedrukt, telkens als Hij hem Petrus noemde. Simon werd ernstig op de proef gesteld voor hij ten laatste waardig was Petrus, de Rots te zijn.

Joseph Smith, de profeet, werd op de proef gesteld zoals maar weinigen ooit zijn beproefd. Vanaf de dag waarop hij tot de wereld getuigde dat hij met een persoonlijk bezoek van God de hemelse Vader en Diens Zoon, onze Heer en Heiland Jezus Christus, was gezegend, leken alle duistere

machten van de tegenstander zich tegen hem te keren.

Hij werd belasterd, met teer besmeerd en vervolgens in de veren gerold, onschuldig in de gevangenis geworpen, aan onmenselijke behandeling en vernedering onderworpen, zodat zijn ziel zeer werd beproefd.

Er waren tijden dat Joseph zich afvroeg of de Heer en zijn vrienden hem niet in de steek hadden gelaten. Uit de bangste diepten van zijn gefolterde ziel heeft hij uitgeroepen: „O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?" Hij somt dan het onrecht, de onwettige vervolgingen op die de heiligen worden aangedaan. Dan komt troostrijk deze verzekering des Heren: „Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

„En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.

„Uw vrienden blijven u trouw, en zij zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten." (L. & V. 121:7-9.)

Joseph Smith gedroeg zich trouw, gelovig en standvastig en het hem geschonken vertrouwen waardig. Zijn metgezellen verklaarden trots aan de wereld: „Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde geleefd heeft . . . Hij was een groot man, en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk; en zoals de meesten van de gezalfden des Heren in oude tijden heeft hij zijn zending en zijn werken met zijn bloed bezegeld;" (L. & V. 135:3.)

Joseph Smith werd waarlijk op de proef gesteld, gewogen en niet te licht bevonden. Hij bleek opgewassen tegen iedere hem gestelde eis.

Sinds het ontstaan der aarde heeft iedere generatie zijn eigen bijzondere bezoeken, waarvan Satan dan de auteur is. Wij worden vandaag door vele ervan geconfronteerd.

Er zijn mensen die spotten met de gedachte dat er een Opperwezen bestaat, die verklaren en leren dat God dood is.

Weer anderen maken het geloof in een hiernamaals belachelijk. Zij beweren dat met de dood alles afgelopen is, dat er geen tijd van oordeel zal komen, geen afrekening omtrent wat we hier in de sterfelijkheid deden — waarom dus niet „leven en vrolijk zijn want morgen sterven wij?"

Er zijn er die ons willen laten geloven dat het gebruik van alcohol, tabak en drugs niet schadelijk voor het lichaam is; dat overspel aanvaardbaar is en dat het doel de middelen heiligt.

We staan voor de verleiding dat we zo met de dingen van de wereld verweven raken dat we de belangrijkste dingen, de dingen die des geestes zijn, uit het oog verliezen.

Niet alleen de jonge mensen van de Kerk hebben hun verzoeken en verleidingen, maar ieder onzer heeft ze. Net als de Heiland zullen we allemaal ons Golgotha krijgen. En moge dan de weg ook moeilijk zijn nu en dan, als wij de ijzernen roede vasthouden, waarvan Lehi sprak, leidt die ons de donkere mist uit. Als we ons niet voor de spotters van deze wereld schamen of in de rivier vallen of op verboden paden geraken, zullen we aan de dringende vereisten voor onze proeftijd, zoals die door Abraham voorzien is, beantwoorden.

Al de inspanning, al de moeite en strijd zullen niet vergeefs zijn, omdat we de grootste gave die er is verwerven, de gave des eeuwigen levens. Moge dat ons gelukkig lot zijn, is mijn nederig gebed in de naam van de Here Jezus Christus. Amen. ○

Het doel van het leven op de proef gesteld worden

Toespraak, gehouden op de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie

Ouderling Franklin D. Richards,

assistent van de Raad der Twaalven

Waarde broeders en zusters, ik sta met een nederig hart voor u. Ik ben dankbaar voor het voorrecht dat ik deze halfjaarlijkse conferentie mag bijwonen en geïnspireerd ben door de woorden van onze grote leiders. We hebben raad ontvangen die ons goed te stade komt voor het leiden van een gelukkig en geslaagd leven in deze speciale periode van de wereldgeschiedenis.

Toen Adam uit de Hof van Eden werd verdreven, werd hem aangezegd: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt.” (Gen. 3:19.)

Mij is medegedeeld dat er boven de ingangspoort van de campus van een grote universiteit in Europa een opschrift staat dat luidt: „Niemand kan

ooit een waardevolle zaak verkrijgen dan door zielsangsten en in het zweet zijns aanschijns.”

Hoewel het niet te doen gebruikelijk is dat men moeilijke en onprettige ervaringen nastreeft, is het waar dat de beproevingen en de tegenspoeden des levens die de mens op zijn weg tegenkomt de voetsteunen vormen waarlangs hij naar grotere hoogten opklimt, aangenomen uiteraard dat hij er zich niet door laat mismoedigen.

Het verhaal van de meeste mannen en vrouwen die een zekere mate van grootheid en succes bereiken is in de regel een verhaal over het overwinnen van belemmeringen. Het schijnt dat er lessen bestaan die men alleen leren kan door het nemen van hindernissen. Twee zeer smartelijke gebeurtenissen uit de geschiedenis van deze bedeling,

zijn die van Zion's Camp en de gevangenis te Liberty. Beide gebeurtenissen hebben niet alleen invloed op het leven van grote mannen uitgeoefend, maar tevens de geschiedenis van de Kerk ten zeerste beïnvloed.

De leden van de Kerk werden in Missouri voortdurend vervolgd, en de profeet Joseph Smith ging erover in gebed en ontving toen op 24 februari 1834 een openbaring. De Heer onderrichtte de profeet dat hij op zijn minst honderd jongemannen en mannen van middelbare leeftijd verzamelen moest en naar het land Zion, ofwel Missouri, moest gaan. (Zie L. & V. 130:19-34.)

Zion's Camp, een groep van ongeveer 150 man, kwam in Kirtland, Ohio bijeen in de lente van 1834 en trok op naar het westelijk deel van Missouri. Tegen de tijd dat het detachement Missouri

bereikte was het tot ongeveer 200 man uitgegroeid.

Het doel van deze exodus was zich bij de heiligen in Missouri te voegen, land te kopen in Jackson County en omliggende plaatsen en de stukken land wederom in bezit te nemen die door gepeupel afgenomen waren. Er waren veel bezittingen van de heiligen in Missouri onteigend.

Toen Missouri bereikt was en de uitgebreide onderhandelingen met gouverneur Dunklin zonder resultaten bleven, werd het raadzaam geoordeeld Zion's Camp te ontbinden en op de volgende gelegenheid te wachten voor de verlossing van Zion.

De meesten die tot Zion's Camp behoord hadden keerden terug naar Kirtland, dat in die tijd het middelpunt van de kerkelijke activiteiten vormde.

De „expeditie van Zion's Camp” werd door velen als een vruchteloze episode beschouwd. Een broeder in Kirtland die niet met het detachement was meegegaan zei tot Brigham Young toen die terugkeerde: „Nu, wat hebt u op die nutteloze expeditie met Joseph Smith mee naar Missouri bereikt?” „Alles, alles waarom we zijn gegaan,” was het antwoord van Brigham Young. „Ik wil de ervaring die ik op die expeditie heb opgedaan niet ruilen voor al de schatten van Geauga County,” het gebied waarin Kirtland lag. (B. H. Roberts, „Brigham Young, Een karakterschets,” *Improvement Era*, deel 6, juni 1903, blz. 567.)

De tocht had zich over 1600 km uitgestrekt en er waren in eigen gelederen onenigheden en van buiten vijandelijke demonstraties geweest. Ze hadden

met ontberingen en teleurstellingen te kampen gehad, maar deze ervaringen waren van grote waarde, omdat uit deze groep later velen leider werden tijdens de exodus van 12 000 mensen van Missouri naar Nauvoo, en omdat nog later velen hunner leider werden bij de grote westerse exodus van Nauvoo naar de Vallei van het Grote Zoutmeer.

In februari 1835 werden de broeders die de profeet Joseph als lid van Zion's Camp naar Missouri hadden vergezeld bij elkaar geroepen en uit hun midden werden het Quorum der Twaalven en de zeventigers gekozen. De profeet legde uit dat de beproevingen en de bezoeken die de leden van Zion's Camp hadden verduurd niet tevergeefs waren geweest, en dat het de wil van God was „dat zij die naar Zion waren geweest, vastbesloten om indien nodig hun leven af te leggen, tot de bediening geordend dienden te worden en voort moesten gaan de wijngaard voor het laatst te snoeien.” (*Documentary History of the Church*, vol. 2, blz. 182.)

In het licht van de geschiedenis is overduidelijk dat de belevenissen van Zion's Camp van onmetelijk groot belang zijn geweest, zowel voor de betrokkenen als voor de Kerk.

Tot de donkerste periodes van de geschiedenis van de Kerk behoort de winter van 1838-1839. Heiligen der laatste dagen waren vervolgd, beroofd, en vermoord. De profeet en zijn

metgezellen waren verraderlijk opgesloten in de gevangenis te Liberty. Tweedracht en afval vierden hoogtij en de Kerk leek de ondergang nabij.

Maar uit die donkere periode kwamen de mannen naar voren die de Kerk leidden zowel in benarde situaties als in haar verbazingwekkende groei en ontwikkeling. En dat was nog niet alles. Het was in die donkere dagen dat de Heer aan de profeet Joseph Smith, toen die in de gevangenis te Liberty was, een prachtige openbaring deed. Deze gevangenis werd een tijd lang het centrum van onderricht.

Ouderling Brigham H. Roberts zegt er in de *Comprehensive History of the Church* dit van: „De ogen van de heiligen waren daarheen (op de Liberty Jail) gericht als op de plaats vanwaar bemoediging en raad kwam — het woord van God. Hij was meer een tempel dan een gevangenis, zolang de profeet er was. Het was een plaats van overpeinzing en gebed. Een tempel is voor alles een plaats des gebeds; en het gebed is de omgang met God. Het is het „oneindige in de mens dat op zoek is naar het oneindige in God.' Waar de ontmoeting dan plaats heeft, is het heiligdom — een tempel. In deze grove gevangenis heeft Joseph Smith God gezocht en gevonden. Uit zijn rampspoeden heeft hij zich tot God gewend, met hartstochtelijke ernst." (Deel 1, blz. 526.)

Gods antwoord luidde als volgt: „Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

„En dan, *indien gij het goed verdraagt*, zal God u ten hemel verheffen." (L. & V. 121:7-8. Cursivering toegevoegd.) Aan Joseph Smith werd gezegd dat indien grote rampspoed hem zou treffen en zelfs indien „de kaken der hel zich wijd voor u opensperren, weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.

„De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?" (L. & V. 122:7-8.)

Een der grote waarheden die tot ons gekomen zijn uit de zogenaamde ge-

vangenis-tempel, de gevangenis te Liberty, had betrekking op het priesterschap en het kerkbestuur. Deze is te vinden in afdeling 121 van de Leer en Verbonden, en een deel daarvan zegt: „Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren —

„Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid." (L. & V. 121:34-36) Bij een bepaalde gelegenheid werd aan de profeet Joseph Smith gevraagd hoe hij zijn mensen bestuurde. Zijn antwoord luidde: „Ik onderwijs de mensen goede beginselen en besturen doen zij zichzelf." (Verhaal door John Taylor in *Journal of Discourses*, deel 10, blz. 57-58.)

De leerstelling van de rechtvaardige heerschappij die zo prachtig in Leer en Verbonden 121 wordt weergegeven geeft een goed voorbeeld van de wijze waarop aan de leden van de Kerk goede beginselen onderwezen worden, die hen in staat stellen zichzelf te besturen.

Wij geloven dat een van de belangrijkste bedoelingen van dit leven is dat we worden beproefd. Zowel met Zion's Camp als met de gevangenis te Liberty zijn de betrokkenen door een louterend vuur gegaan, en met beide worden we er aan herinnerd hoe nodig het is dat we in het leven moeilijke, ingewikkelde situaties meemaken, willen we ons goed ontplooiën en dichter tot onze hemelse Vader komen. Deze gebeurtenissen stellen ons duidelijk in staat de grootheid van de profeet Joseph Smith en de eerste leiders van de Kerk beter te begrijpen en waarderen.

Maar kunnen we uit de ervaring die met Zion's Camp en de gevangenis te Liberty is opgedaan profijt trekken voor onszelf?

Inderdaad zien we hier twee indrukwekkende waarheden: in de eerste plaats dat de betekenis van ons geloof in de Here Jezus Christus en van onze getrouwheid jegens onze leiders en de Kerk groot is, in de tweede plaats dat het noodzakelijk is te volharden tot het einde, ongeacht het aantal moeilijkheden dat we moeten overwinnen.

Laten wij heden deze beginselen in praktijk brengen in ons eigen leven met de plechtige belofte dat wij de raad van onze leiders zullen opvolgen, iedere kans aangrijpen om dienstbaar te kunnen zijn, en iedere opdracht tot een goed einde te brengen — ja, dat wij volharden tot het einde. Laten we ons hart niet op de dingen dezer wereld stellen, en laten we bij de uitoefening van ons priesterschap het grote beginsel van rechtvaardige heerschappij inlassen. Daardoor, door de geboden des Heren te onderhouden, zullen wij vreugde en geluk smaken, grote vooruitgang beleven en „... het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is." (L. & V. 14:7.)

Ik kan schouder aan schouder met hen die getuige van de episoden van Zion's Camp en de gevangenis te Liberty zijn geweest getuigenis afleggen dat God leeft en dat Jezus de Christus is — de Heilige Geest heeft mij hiervan getuigd — en dat Joseph Smith een profeet Gods was en is, en dat via hem de macht om in de naam van God te handelen en het volle Evangelie op aarde zijn hersteld. Ik weet dat president Joseph Fielding Smith heden ten dage op aarde de woordvoerder van God is — en moge God hem zegenen en hem bijstaan in die uiterst belangrijke roeping.

Laten we nooit de grote les van Zion's Camp en de gevangenis te Liberty vergeten, maar bedenken dat als wij beprovingen, tegenspoed en moeilijkheden ondervinden, dit de beproevingen zijn die wij moeten doorstaan om het eeuwige leven te mogen genieten. Dat wij hierin zullen slagen bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Over boeken, kinderen en ouders

Door Elliott D. Landau

Weinig bezigheden kweken een warmere band tussen kind en volwassene dan voorlezen. Een kind vindt het bijzonder prettig voorgelezen te worden en de onverdeelde aandacht van een volwassene te genieten. Wanneer een volwassene een kind voorleest, begrijpt hij al gauw hoeveel plezier en vreugde dit voor het kind meebrengt. En als de volwassene helemaal eerlijk is, zal hij toegeven dat hij het net zo fijn vindt. Misschien is dit de voornaamste reden waarom ouders zich bezig dienen te houden met de leeservaringen van hun kind.

Lezen is geen tegengif voor maatschappelijk kwaad. Het is geen *werktuig* waarmee de ruimte overwonnen kan worden. Het is niet iets dat we kinderen aandoen. Een kind moet midden in de wereld van de literatuur gezet worden om geluid, emoties en zichzelf te ervaren. Jonge ouders hebben een zekere drang om in het eerste levensjaar hun kinderen te knuffelen en samen te genieten van de cadans van ouderwetse rijmpjes, het ritme van eenvoudige poëzie en de kracht van proza. Met welk doel? Zeker niet om de kinderen te onderwijzen.

Het is een feit dat het horen van goede literatuur, het zijn ouders zien lezen, het meedoen met creatieve, speelse gezinsactiviteiten, die zijn gebaseerd op liedjes als „Hansje Sokken” en „Klein, klein kleutertje” kinderen helpen wanneer zij leren lezen.

Maar het voornaamste doel dat u nastreeft door uw kind in de eerste levensjaren voor te lezen is niet bepaalde gevoeligheden van wat dan ook te verschaffen voor zijn leren in zijn latere jaren; het is eerder gericht op het zeker stellen van bijzonder goede ervaringen in het begin van de relatie tussen ouders en kinderen. Het feit dat het kind zich door het voorlezen voorbereidt op de later volgende discipline van het moeten lezen, komt pas op de tweede plaats. Leeservaringen mogen voor kinderen in de eerste drie jaren van hun leven niet op onderwijs

Dr. Landau, hoogleraar in de ontwikkeling van het kind en kinderliteratuur aan de Universiteit van Utah, promoveerde in 1955 aan de New York University. Momenteel heeft hij zitting in het algemeen bestuur van de zondagsschool.

gericht zijn; ze moeten er zijn zodat moeder, vader en kind samen tijd, geluid en plezier beleven.

Er zijn natuurlijk mensen die terecht zeggen dat het mogelijk is een kind voor zijn derde jaar al te laten beginnen met het leren lezen. Voor een heel klein aantal kinderen is dit mogelijk. Het gevaar is dat de moeder, in haar functie van onderwijzeres, vaak de mate waarin zij haar kind liefheeft en accepteert niet laat afhangen van het wezen van het kind, maar van het succes dat hij met leren boekt. Dit heet voorwaardelijke liefde. „Als jij voor me leert, zal ik van je houden,” is de boodschap. Jezus gaf nooit liefde in ruil voor een prestatie. Dat mogen wij ook niet doen.

Het gevoel van zelfvertrouwen van het kind, dat zo essentieel is voor zijn emotioneel gezond groei, kan in de eerste vier levensjaren teniet gedaan worden. Het kan in deze jaren ook vergroot worden. Vaak berust de keuze bij de ouders. In hun ijer om zeker te zijn van het succes dat hun kind later met zijn studie zal hebben, stellen veel ouders hem te vroeg voor leertaken die veel te moeilijk voor hem zijn.

Nadat een kind de elementaire vaardigheid van het lezen heeft geleerd (niettegenstaande de toegepaste methode), is het noodzakelijk dat hij wordt ingewijd in de literatuur van zijn eigen taal. Leren lezen en daarna alleen maar lezen omdat het nu eenmaal moet is een droeve zaak. Leren lezen en daarna alleen maar de domme onzin die we de laatste tijd aantreffen in bepaalde „lees-programma's” die kinderen met hun verhalen een vooraf bepaalde reeks behendigheden bijbrengen, en door hun verwaarlozing van het belang van literaire inhoud een aanfluiting zijn voor de taal, is jammerlijk. In alle grote literaire werken, en ook in de uitmuntende kinderliteratuur, is er iets dat de ziel beroert, dat man en kind is staat stelt zich in het leven en denken van anderen te verplaatsen op een manier die de lektuur die kinderen betreft in de kunst van het beoefenen van taalkundige acrobatiek bij wijze van vervangmiddel voor literatuur, niet kan waarmaken.

In het artikel „Een geschenk uit de hemel” van George Durrant, gebruikt een piloot van de Amerikaanse luchtmacht, nu krijgsgevangene in Vietnam, de paar regeltjes die hij na vijfendertig maanden gevangenschap mag schrijven, om zijn afwachting vrouw aan te sporen haar tijd studeren door te brengen. Het ontroerde mij te lezen: „Marga, ik geloof dat je een cursus aan de universiteit misschien fijn zou vinden.

Denk eens na over kinderliteratuur, kunst- en muziekwaardering...”

Ik herinner me levendig de raad van ouderling Ezra Taft Benson, die hij op 28 februari 1971 tijdens de kwartaalconferentie van de ring Bonnevill gaf. Hij spoorde alle aanwezigen aan zich toe te leggen op hun gezin en hij wees erop dat dit voor ouders een plicht van de eerste orde is. Dat was ook het *Leitmotiv* in de ambtsbekleding op deze aarde van president David O. McKay. Evenzo sprak president Harold B. Lee zich uit toen hij het gezin een belangrijker plaats gaf dan welke kerkelijke organisatie ook, omdat het de plaats is waar de kwaliteit van het leven verbeterd kan worden. Hij zei: „Het lijkt me duidelijk dat de Kerk niet anders kan — en nooit anders heeft gekund — dan meer doen om het gezin bij te staan in het uitvoeren van zijn goddelijke opdracht ... de kwaliteit van het leven in mormoonse gezinnen te helpen verbeteren. Belangrijk als onze vele programma's en organisatorische inspanningen ook mogen zijn, ze mogen het gezin niet verdringen; ze moeten het gezinsleven ondersteunen.” (*Ensign*, maart 1971, blz. 3.)

Er zijn weinig scholen die een uitgestippeld literair programma voor kinderen hebben, en daarom moet iedere ouder (zelfs degene met een zeer geringe opleiding) inzien dat hij ervoor verantwoordelijk is dat zijn kinderen kennismaken met de literatuur van zijn moedertaal. Ik kan me geen betere manier denken om een gezinsavond te openen of te sluiten dan door ouders en/of kinderen die voorlezen uit een gedenkwaardig stuk goede kinderliteratuur. De maaltijd kan voor grote en kleine gezinnen het moment bij uitstek worden om onze kinderen voor te lezen. Liefde en medeleven, deugden van de Meester, kunnen worden aangekweekt door middel van literatuur die tot het hart spreekt. Want tenslotte is het een feit dat wat het verstand niet helemaal kan bevatten, door het hart gekend kan worden. Literatuur in dichtvorm, haiku¹, folkloristische verhalen en romans kunnen misschien een kind ertoe leiden zijn eigen drijfveren en het gedrag van anderen te begrijpen, dingen met andere ogen te gaan bekijken, en in staat te zijn zichzelf en zijn vrienden in een nieuw licht te zien.

(wordt vervolgd op blz. 216)

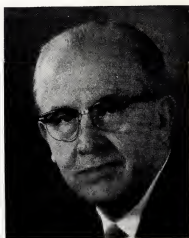
1 Haiku — Japans lirisch gedicht in een vaste vorm van 17 lettergrepen, dat vaak eenvoudig wijst op een bepaald ding of dat dingen in de natuur beschrijft die de dichter ontroeren.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN • MEI 1972

Van vriend tot vriend

OUDERLING EZRA TAFT BENSON
van de Raad der Twaalven

Zendingherinneringen

De landelijke Whitney Wijk was gezegend met een bisschop die van jonge mensen hield en van het prachtige zendingswerk. Om belangstelling te stimuleren liet de bisschop iedere teruggekeerde zending, in de zondagsschool een kort verslag uitbrengen aan de kinderen, en een volledig verslag in de avondmaalsvergadering.

Hoewel het soms moeilijk te begrijpen was hoe een zending „de twee gelukkigste jaren van mijn leven” konden zijn, zoals de zendelingen altijd verklaarden aan het slot van hun relaas over de moeilijkheden die ze hadden ondervonden door tegenstand, werden de kinderen al vroeg gestimuleerd door een verlangen om „op zending te gaan.”

„Vader, hoe oud moet je zijn om een patriarchale zegen te ontvan-

gen?” vroeg een jonge Aäronische priesterschapsdrager op een morgen na de zondagsschool. De vraag was bij mij opgekomen door het verslag van twee zendelingen. Mijn vader vertelde me dat hij niet wist of er een bepaalde leeftijd voor vereist was, maar iemand moest oud genoeg zijn om te begrijpen wat de zegen betekende en, natuurlijk, waardig zijn.

Ik vroeg hem of hij dacht dat ik waardig zou zijn. Hij zei dat hij dacht van wel, maar het was niet aan hem om dat te zeggen, want dat viel onder de verantwoordelijkheid van de bisschop. „Waarom vraag je niet aan de bisschop of je een aanbeveling kunt krijgen voor een patriarchale zegen?” stelde hij voor.

Dat deed ik. Na een nauwkeurig

maar kort onderhoud in een hoek van de kapel — omdat vijftig tot zestig jaar geleden vele kerkgebouwen geen bisschopskamer hadden — gaf de bisschop mij een ondertekende aanbeveling.

Toen ik deze aan mijn vader liet zien, wees hij naar een grote man met wit haar en zei: „Broeder Dalley, onze ringpatriarch is hier vandaag op bezoek. Laat je aanbeveling maar aan hem zien en vraag dan wanneer je een zegen kunt ontvangen.“

De patriarch legde zijn hand op mijn schouder en zei: „Als je met mij mee wilt gaan, lopen we naar het huis van mijn schoonzoon, broeder Winward, en zal ik je de zegen vandaag geven.“

Arm in arm met deze godsmann ging ik op weg naar de boerderij. In een mooie kamer, die alleen voor speciale gelegenheden werd gebruikt, legde deze edele patriarch in aanwezigheid van broeder Winward als schrijver, zijn handen op mijn hoofd en gaf hij een duidelijk antwoord

op het gebed van een jongen. Hij beloofde dat, indien ik getrouwd zou zijn, ik op zending zou gaan „naar de volkeren der aarde, roepende bekering tot een goddeloze wereld.“

Vervuld met blijdschap, en overtuigd dat deze en andere beloften in de zegen vervuld zouden worden, voelde ik nauwelijks de grond onder mijn voeten, toen ik de anderhalve kilometer naar onze boerderij liep. Daar vertelde ik het blijde nieuws aan de familie.

Maar voordat de aan mij beloofde zegen werd vervuld, kregen wij een grote zegen voor het hele gezin. In die tijd, nu vele jaren geleden, werd de avondmaalsvergadering in de landelijke wijken om 2 uur 's middags gehouden. Meestal gingen wij met het hele gezin naar de vergadering in ons rijtuigje met witte kap. Maar in die bijzondere dagen waren er veel zieken — een epidemie — en de ouders werd gevraagd de avondmaalsvergadering bij te wonen maar de kinderen thuis

te laten, en daarom gingen vader en moeder alleen in ons rijtuigje. Toen ze terug kwamen, zagen wij iets dat we nog nooit eerder gezien hadden. Vader en moeder huilden allebei tegelijk. Als oudste vroeg ik of er iets ernstigs gebeurd was. Moeder verzekerde ons echter dat alles in orde was.

„Waarom huilt u dan?“ vroegen wij. „Ga maar mee naar binnen, dan zullen we het je vertellen,“ antwoordde ze.

Toen we rondom de oude sofa in de huiskamer verzameld waren, legden zij ons de reden voor de tranen uit.

Wanneer de avondmaalsvergadering was afgelopen, ging de plattelandswinkel net lang genoeg open om de boeren in de gelegenheid te stellen hun post op te halen, daar het postkantoor in de winkel was. Er werd in die dagen op het platteland geen post bezorgd, en de korte tijd dat de winkel op zondag open was, bespaarde de boeren een extra rit naar het postkantoor.

Na de avondmaalsvergadering hadden zij op weg naar huis bij de winkel gestopt voor de post. Terwijl vader reed, en moeder de brieven opende, zagen ze dat ze een brief hadden gekregen uit Box B. Het was een oproep voor vader om op zending te gaan. In die dagen werd niemand gevraagd of hij in staat en bereid was om te gaan. Er werd verwacht dat de bisschop het wist, en een oproep om op zending te gaan kwam zonder aankondiging. Moeder zei dat ze gelukkig en dankbaar waren dat vader waardig was bevonden om een zending te vervullen. Vader legde uit: „We huilen een beetje omdat het een scheiding van twee jaar betekent. Je moeder en ik zijn nooit langer dan twee nachten van elkaar weg geweest in ons hele huwelijk, en dat was wanneer ik in de bergen was voor palen voor de schutting, of hout voor laadbomen.“

Vader ging op zending, en liet moeder achter met zeven kinderen. De achtste werd vier maanden na zijn vertrek geboren. Onze kleine boerderij was verkocht om de zending te betalen. Een gezin kwam bij ons in de grote boerderij wonen en huurde de strook grond waar gewassen werden geteeld. Wij kinderen verzorgden onder moeders dagelijkse aanmoedigingen en vaders zegenende brieven, het melkvee, het hooi en de weilanden.

Het was hard werken, maar het waren twee vruchtbare jaren. Niet een keer hoorden we een klacht van moeders lippen, tijdens haar werk zong ze de liederen waar zij en vader zo van hielden. Wij kregen brieven van vader uit Daven-

port (Iowa); Springfield (Illinois); Chicago (Illinois); en Ceder Rapids (Iowa). Deze brieven, en familiegebeden en de eenheid in ons gezin brachten in ons huis een zendingsgeest die het sindsdien niet heeft verlaten. Later gingen uit dat huis zeven zonen op zending.

Vele jaren later, zittend aan het bed van mijn moeder, hoorde ik haar afscheid nemen van haar vijfde zoon die op zending ging. „Denk erom, George, wat er thuis ook gebeurt, ik wil dat je blijft en je zending voltooit.“ Een paar weken later meldde een telegram van het Eerste Presidentschap aan President LeGrand Richards van de Zuidelijke Staten dat zij was overleden. Een jaar later werd een tweede telegram verzonden dat het overlijden van onze vader meldde. Maar trouw aan de wens van onze moeder en de zendingsgeest in het huis, bleef George en voltooide hij zijn zending. In het korte testament dat werd nagelaten, was de eerste bestemming van de bescheiden bezittingen voor zendingen door de jongste twee zonen.

Vader had als jongeman ook verscheidene van zijn twaalf broers en zusters ondersteund terwijl zij op zending waren. Door een vooraanstaand burger, een senator van de staat, die geen lid van de Kerk was, werd hij als volgt omschreven: „Heren, vandaag hebben we de man begraven die de grootste invloed ten goede in Cache Valley was.“

Hoe dankbaar zijn wij, elf kinderen, voor ouders die in woord en werk, en door hun voorbeeld, het grote zendingswerk van de Meester altijd getrouw waren.

Uit de duisternis

naar het licht

GEÏLLUSTREERD DOOR DALE KILBOURN

Grijze schaduwen van teleurstelling vielen zeurderig op Karl terwijl hij in de schemer tussen de twee zendelingen die hem zojuist hadden gedoopt en bevestigd tot lid van de Kerk, naar huis wandelde. Hij had gebeden of hij mocht weten of de Kerk door mensen verzonnen was, of dat ze waarlijk door de Heer was opgericht, en hij had geheel en al verwacht dat de horizon zou oplichten toen hij opkwam uit de rivier de Elbe. Maar de avond was nog steeds donker en de hemel nog zwart. Geen teken was gegeven.

Terwijl de drie door de duisternis naar huis terugkeerden, concentreerde hun gesprek zich op de autoriteit van het priesterschap. Een van de zendelingen sprak Duits en vertaalde voor Karl die alleen Duits sprak, en dan vertaalde hij voor de andere zendeling, die alleen Engels sprak. Op eens was er geen tolk

meer nodig. Korte tijd verstonden beide zendelingen Karls vragen en opmerkingen en Karl verstond hun antwoorden, of ze nu in het Duits of Engels werden gegeven.

Op dat moment voelde Karl dat zijn gebed tijdens zijn doop verhoord was. De zendelingen wisten dat deze vreemde ervaring een speciale zegen voor hen was, maar toen wisten ze nog niet dat de doop van Karl een grote zegen zou blijken te zijn voor de gehele Kerk.

Dr. Karl G. Maeser was bij zijn doop zevenentwintig en van beroep Oberlehrer (hoofdonderwijzer) op de Budig Academie in Dresden. Als talentvol student en leraar had hij voor het eerst over de mormoonse Kerk gehoord door een algemeen verspreid pamflet dat was geschreven om haar leerstellingen belachelijk te maken. Hij vroeg zich af wat iemand ertoe kon bewegen om een dergelijke haat jegens een kerk te

koesteren en hij besloot er meer over te weten te komen.

In die tijd waren er geen mormonen in de provincie rondom Dresden, maar bij toeval ontdekte Karl dat er in Denemarken zendelingen waren. Dus schreef hij naar de zendingspresident aldaar om inlichtingen en kreeg brochures en boeken. Zorgvuldig bestudeerde hij het materiaal en begon zich te interesseren in de leringen van de Kerk. Hij vroeg of een zending naar Dresden kon worden gestuurd om hem enkele dingen uit te leggen. Twee maanden later, in oktober 1855, werd Karl het eerste lid van de Kerk in die streek van Duitsland.

Eenentwintig jaar later, in het voorjaar van 1876, terwijl Dr. Maeser — die naar de Verenigde Staten was geëmigreerd — les gaf op de school van de 20ste Wijk in Salt Lake City, vernietigde een ontplofing het gebouw. Hij rapporteerde de explosie aan President Brigham Young. Karl vertelde dat de school gesloten zou moeten worden.

„Dat komt goed uit, broeder Maeser,” antwoordde President Young, „want ik heb een andere zending voor u.” Op deze wijze werd aan Karl G. Maeser verteld dat hij geroepen werd om de Brigham Young Universiteit in Provo, Utah, te stichten.

Dr. Maeser werd later algemeen overziener van alle scholen van de Kerk.

Op die donkere avond van zijn doop had Karl er geen notie van dat zijn liefde voor de mensen en het Evangelie de horizon zou doen oplichten in het leven van allen met wie hij in aanraking kwam. Zijn invloed wordt nog steeds in de gehele Kerk gevoeld, hoewel hij al meer dan zeventig jaar dood is.

Kinderen en kleinkinderen van zijn studenten hebben vele gezegden van deze grote leraar onthouden en gebruiken ze vandaag nog. Enkele van zijn meest bekende zijn: „Wat je ook doet, doe in geen geval niets.” „Wees jezelf, maar dan wel altijd jezelf op je best.” ○

Hamer

Een' kort woord, snell en fel gesproken, heeft meer kracht
Dan een lang swaer bericht dat slaep'righ uytgeseght werdt:
Een kleinen hamer, snel gedreven, heeft meer macht
Dan een swaer Yser dat maer op den Bout geleght werdt.

Constantijn Huygens

Jakob

Een verhaal uit het Boek van Mormon,
NAVERTELD DOOR MABEL JONES GABBOTT

Geïllustreerd door Gary Kapp.

De meeste jongens hebben een held die zij bewonderen en volgen. Jakob bewonderde zijn grote broer Nephi. Hij volgde Nephi door de wildernis en over de grote zee. Voor Jakob moet Nephi een geweldige held geweest zijn.

Jakob had nooit de rijkdommen en gemakken van het leven in Jeruzalem gekend, zoals zijn oudere broeders en zijn ouders. Deze zoon werd Lehi en Sarah geschonken toen zij in de woestijn waren, nadat zij Jeruzalem hadden verlaten. Zijn huis was een tent, omdat hij met zijn ouders en broers en zusters de lange en moeilijke weg naar de grote zee moest afleggen.

Jakob kende honger en vermoeidheid. Hij zag zijn broer Nephi jagen op voedsel voor het gezin toen zij honger hadden. Hij zag hoe Nephi met heldhaftige woorden de boosheid van Laman en Lemuel weerstond.

Hoewel Jakob nog erg jong was, was zijn vader reeds oud. Lehi riep zijn zonen bij zich voor een vader-

lijke zegen. Hij spoorde ze aan „zich met de wapenrusting der gerechtigheid te omgorden“. Tegen Jakob zei hij: „Mijn eerstgeborene in de wildernis, gij kent de grootheid Gods; . . . En in uw jeugd hebt gij Zijn heerlijkheid aanschouwd; daarom zijt gij gezegend.“

Jakob leed evenals zijn broer Nephi veel onder de ruwheid van zijn broers Laman en Lemuel, die zo kwaad en goddeloos werden dat zij plannen maakten om Nephi te doden. De Heer waarschuwde Nephi om allen die de Heer wilden dienen, mee te nemen, en vlug de woestijn in te trekken.

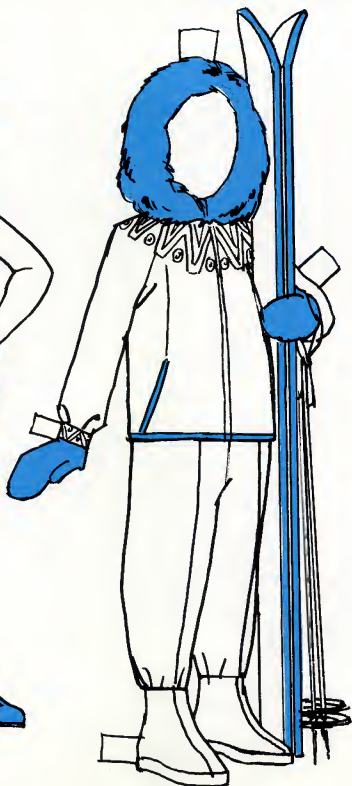
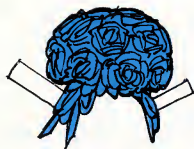
Jakob en allen die Nephi wilden volgen, gingen mee. Zij reisden vele dagen. Zij noemden de plaats waar zij halt hielden Nephi, en vanaf die tijd werden deze mensen Nephieten genoemd. Met Nephi's hulp leerde Jakob huizen bouwen. Hij hielp Nephi om een tempel te bouwen. En Nephi wijdde Jakob en zijn grotere broer Jozef tot priesters en leraren over het volk. Ja-

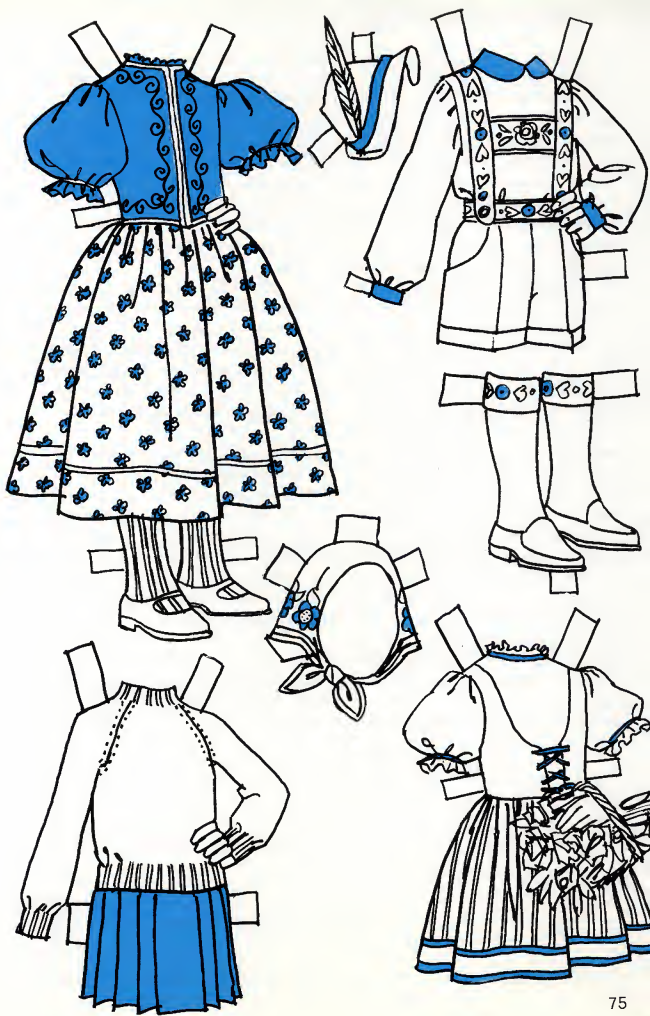

Helga uit Duitsland

DOOR VIRGINIA SARGENT

kob leerde de mensen over Jezus Christus die zou komen.

En er kwam een man onder het volk van Nephi, wiens naam Sherem was. Hij was een goed spreker en gebruikte vele vleierende en bloemrijke woorden. Hij zei vele dingen die niet waar waren en probeerde Jakobs geloof en zijn getuigenis van Jezus te vernietigen.

Sherem ging naar Jakob toe en zei: „Ik heb gehoord dat gij veel rondgaat en predikt, wat gij noemt het evangelie of de leer van Christus. Gij verandert de wet van Mozes in dienst van een wezen, dat gij zegt, dat over vele honderder jaren zal komen. En zie hier, ik, Sherem, verklaar u dat dit godslastering is; want geen mens weet daar iets van.“

Maar Jakob, geïnspireerd door de Heer, vroeg aan Sherem: „Geloofst gij de schriften?“

Sherem antwoordde dat hij dit deed en Jakob ging verder: „Dan verstaat gij ze niet; want ze getuigen waarlijk van Christus. En dit is niet alles. Ik heb Hem gehoord en gezien, en het is mij door de macht van de Heilige Geest geopenbaard.“

Sherem vroeg: „Toon mij een te-

ken door deze macht des Heiligen Geestes, waardoor gij zoveel weet.“

En Jakob antwoordde: „Wie ben ik, dat ik God zou verzoeken u een teken te geven? U zult het toch niet geloven. Niettemin, niet mijn wil geschiedde, maar indien God u zal slaan, laat dat u een teken zijn, dat Hij macht heeft in hemel en op aarde, en tevens dat Christus zal komen.“

Toen Jakob deze woorden had gesproken, kwam de macht des Heren op Sherem, zodat hij ter aarde viel. Na vele dagen vroeg hij of het volk zich bij hem wilde verzamelen, want hij voelde dat hij ging sterven en hij verlangde eerst tot ze te spreken.

Sherem sprak duidelijk tot het volk en zei dat hij was misleid door de macht van de duivel.

„Ik ben bang,“ zei hij, „want ik heb tegen God gelogen; — ik heb de Christus verloochend.“

En toen zij die daar verzameld waren Sherem hoorden, waren zij verbaasd. Spoedig daarna stierf Sherem.

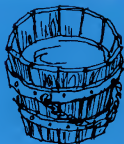
De mensen keerden terug tot Jakob en voor een tijd heersten weer de vrede en liefde van God onder Zijn volk. ○

Bid steeds, opdat gij niet in verleiding komt en uw loon verliest.

LEER EN VERBONDEN 31:12.

De Melkemma

DOOR MARY PRATT PARRISH Geïllustreerd door Virginia Sargent

L.D.S. CHURCH

TRANSLATION SERVICES DEPT.
TIPPAV

Sugar Creek was het eerste kamp dat de pioniers maakten, nadat zij hun warme, gerieflijke huizen in Nauvoo hadden verlaten. Binnen twee weken waren er vijfduizend mensen, die op een teken wachtten van Brigham Young voordat zij hun tocht naar het westen zouden voortzetten.

Voor Tommy en Betsy leek het net alsof zij in een stad woonden, want de tenten en wagens waren in rijen gezet, net zoals hun huizen in Nauvoo. De ruimte tussen de wagens was overdekt met takken, als bescherming tegen het weer. Daar werden de maaltijden bereid, en daar speelden de kinderen.

In het midden van het kamp was een groot plein, het leek een beetje op een park. Aan een kant van het park woonden Tommy en Betsy in hun huifkar. Op ieder moment van de dag of de nacht konden zij op dat plein uitkijken en zagen zij kampvuren branden en de mensen die probeerden zich bij het vuur te warmen.

Op een keer, heel vroeg in de morgen, zag Tommy Brigham Young op een kist in het midden van het plein

staan. Een ogenblik later daverde zijn stem als een reusachtig kanon over het kamp: „Attentie, Kamp van Israël!“ En Tommy wist dat binnen een paar minuten iedereen in het kamp naar het plein zou komen om te horen wat Brigham Young zou zeggen.

„Ik hoop dat hij ons zal vertellen dat het tijd is om naar het westen te gaan,” zei Tommy.

„Dat hoop ik ook,” zei moeder.

Maar Brigham Young sprak helemaal niet over naar het westen gaan. Integendeel, hij zei dat er de laatste paar dagen achthonderd mensen waren aangekomen die voor nog minder dan een week voedsel hadden, en hij vroeg aan degenen die eten hadden, of zij het wilden delen met diegenen die het nodig hadden. Hij beloofde dat indien de heiligen dit wilden doen, de Heer hen zou zegenen met al het voedsel dat zij nodig hadden.

President Young moedigde de mannen aan om naar het noorden en het zuiden te gaan en daar werk te zoeken, bij de bouw van wegen of bruggen, of het opzetten van omheiningen; hij stelde ook voor dat ze

hun loon in voedsel zouden laten betalen. Hij vertelde dat veren bedden, horloges, vaatwerk, sjaals, zilverwerk en meubelen voor koren en tarwe geruild konden worden.

Tommy en Betsy luisterden aandachtig toen hij vertelde dat de kinderen konden helpen door wilgetakken te verzamelen langs de beek. Daar konden manden voor een hele maat en manden voor een halve maat van gevlochten worden, die dan weer

ingeruild konden worden tegen voedsel.

Direct na het „Amen“ van Brigham Young, en zelfs nog voor er werd gesproken of rondgelopen, hoorden de mensen in de verte een klok luiden.

„Het is de kerkklok van de tempeltoren in Nauvoo,“ fluisterde Tommy tegen Betsy, en voor hem leek het net alsof de Heer Zelf Zijn „Amen“ uitsprak na de woorden van de pro-

feet. Tommy beloofde in stilte dat hij zou proberen alles te doen wat Brigham Young van hem verlangde.

Nadat de vergadering was afgelopen, verzamelde Tommy's vader zijn gezin om zich heen en zei: „Wij zullen een lange reis maken. Wij weten zelfs niet waar hij zal eindigen. Wij weten alleen dat de Heer ons ergens heen zal leiden. Wij weten ook dat alles wat wij zullen bezitten, datgene is wat wij mee kunnen nemen. De vraag is nu, zullen wij het voedsel dat wij meegebracht hebben, geven aan hen die het nodig hebben, of zullen wij het voor onszelf bewaren, zodat wij er zeker van zijn dat wij voldoende zullen hebben?“

Tommy herinnerde zich de belofte die hij had gedaan. „President Young heeft ons gevraagd of wij willen delen," zei hij, „en ik geloof dat de Heer dat van ons verlangt.“

„Ik weet dat de Heer ons zal helpen om iets anders te krijgen wanneer wij het nodig hebben," voegde Betsy eraan toe.

Tommy's vader glimlachte. „Ik ben blij dat jullie het zo opnemen," zei hij. Wij kunnen het de heiligen niet kwalijk nemen dat zij hier komen zonder voldoende voedsel. Niemand was helemaal gereed om Nauvoo te verlaten, want iedereen verwachtte pas in het voorjaar te vertrekken. Enkelen hadden geld om voedsel en een uitrusting te kopen, maar de meesten hadden dat niet, daarom moesten zij hun boerderijen en hun huizen verkopen tegen de prijs die ze ervoor konden krijgen. Broeder Johnson bijvoorbeeld, had zijn huis alleen maar kunnen ruilen voor een overdekte wagen en een span ossen. Er was geen geld om voedsel

te kopen, dus brachten zij alleen mee wat ze hadden, en ik weet zeker dat dat over een paar dagen op is.“

„Hij zal naar de dichtstbijzijnde stad gaan om werk te zoeken, zodat hij voedsel kan kopen," voegde moeder eraan toe.

„Gaat u ook, vader?" vroeg Tommy. „Ja, broeder Johnson en ik gaan samen," antwoordde vader. „Morgenochtend vroeg gaan we weg.“

„Je kunt mijn zilveren lepels meenemen," bood moeder aan. „Ik geloof dat je ze voor een wagen vol mais kunt ruilen, dan blijven onze dieren in leven en gezond tot het gras weer begint te groeien.“

„U kunt ons veren bed ook meenemen," zei Betsy. „Ik weet zeker dat iemand het wel zal willen hebben.“

„Ik zal wilgetakken bij de beek verzamelen en er manden van vlechten, zoals President Young ons heeft gevraagd," zei Tommy.

Ze waren zo druk met elkaar in gesprek, dat ze niet gemerkt hadden dat zuster Johnson naast de overdekte wagen stond. Ze waren verbaasd toen ze haar stem hoorden.

„U kunt mijn sjaal meenemen," zei ze rustig, „en de kleine suikerpot die mijn grootmoeder mij gegeven heeft.“

Terwijl ze de voorwerpen in de wagen legde, wankelde ze en hiet leek alsof ze zou vallen. Tommy's vader sprong van de wagen om haar te helpen. „Bent u ziek?" vroeg hij.

„Nee," antwoordde ze, „maar ik heb honger. We hebben de laatste twee dagen niet veel te eten gehad“.

Tommy's moeder hielp vlug zuster Johnson neerleggen. „Knabbel op deze scheepsbeschuit," drong ze

aan, „terwijl ik wat warme pap maak“.

Later gingen Tommy en Betsy en hun vader met zuster Johnson mee naar haar wagen. Tommy droeg wat aard-appelen, zijn vader wat meel en Betsy een emmer melk.

Terwijl zij de melk droeg, dacht Betsy aan haar poesjes die zij in Nauvoo had achtergelaten. In haar gedachten hoorde ze moeder weer vragen: „Je zou toch niet willen dat een ander honger leed alleen maar om je poes-je mee te kunnen nemen?“ Betsy glimlachte en zei heel zacht in zichzelf: „Nee.“ En deze keer meende zij het echt!

Iedere jongeman behoort ernaar te streven een zending te vervullen

BROEDER LeGRAND RICHARDS van de Raad der Twaalven

Een ervaring die ik als kleine jongen had in mijn eigen wijk in de kleine provinciestad waar ik mijn jongensjaren doorbracht, heeft grote invloed op mijn leven gehad.

Twee jongemannen waren teruggekeerd van hun zending in de zuidelijke staten en spraken in de avondmaalsvergadering over hun zending. In die dagen reisden de zendelingen zonder buidel of male en waren dus gedwongen om buiten te slapen wanneer zij er niet in geslaagd waren om een familie te vinden die hun een nacht onderdak wilde verschaffen.

In die dagen werden de zendelingen nog wel eens vervolgd. Dergelijke omstandigheden maakten hen nederig en bij vele gelegenheden ondervonden zij hoe de Heer hen hielp vrienden te maken die in hun behoeften wilden voorzien.

De geest van deze twee teruggekeerde zendelingen maakten zo'n diepe indruk op mij dat ik naar huis ging en neerknielde. Ik vroeg de Heer of Hij mij wilde helpen om waardig te leven, zodat ik op zending kon gaan wanneer ik er oud genoeg voor was. Om dit voorrecht bleef ik bidden totdat de trein van het station in Salt Lake City vertrok, en ik op weg was naar Nederland.

Mijn laatste woorden voor mijn geliefden waren: „Dit is de mooiste dag van mijn leven.“

Voordat ik op zending ging, sprak President Anthon H. Lund,¹ toenmaals raadgever in het Eerste Presidentschap, tot ons zendingelingen en zei dat de mensen van ons zouden houden. Toen voegde hij eraan toe: „Laat dit u niet hoogmoedig maken en het gevoel geven dat u beter bent dan andere mensen. Het komt door datgene wat u ze brengt.“ Toen hij dit zei, begreep ik nauwelijks wat hij bedoelde, maar voordat ik die zending verliet, begreep ik het.

Toen ik de heiligen in Amsterdam bezocht om ze vaarwel te zeggen, en begreep dat ik vele van hen in dit leven waarschijnlijk niet meer zou zien, heeft het mij heel wat meer tranen gekost dan toen ik mijn geliefden verliet om naar Holland te gaan. Om een paar voorbeelden te noemen: ik bezocht een familie thuis waar mijn metgezel en ik de eerste zendingelingen geweest waren die hun huis bezochten, en de moeder — een kleine vrouw — zei terwijl de tranen haar over de wangen rolden, en op haar schort drupten: „Broeder Richards, ik vond het heel erg dat mijn dochter een paar maanden geleden naar Zion vertrok (in die dagen moedigde de Kerk de heiligen aan om naar Amerika te emigreren, nu doet zij dit niet meer), maar ik vind het nog veel erger dat u weggaat.“ Toen voelde ik dat ik begreep wat President Lund had bedoeld toen hij zei: „De mensen zullen van u houden door datgene wat u ze brengt.“

Ik bezocht een broeder die kaarsrecht stond in het uniform van zijn land en die oud genoeg was om mijn vader te zijn. Hij knielde, nam mijn hand in de zijne en bedolf hem onder kussen en tranen. Weer voelde ik dat ik begreep wat President Lund had bedoeld toen hij zei: „De mensen zullen van u houden door datgene wat u ze brengt.“

Die zending was zo'n heerlijke ervaring dat ik, toen ik in mijn wijk mijn toespraak hield na mijn terugkeer, de heiligen vertelde dat ik tijdens mijn zending zo'n wondervolle ervaring had gehad dat ik soms het gevoel had alsof ik met de Heer wandelde en sprak. Ik zei ook dat ik hoopte dat Hij mij dikwijls genoeg op zending zou sturen, zodat ik die geest kon behouden die ik tijdens die zending genoten had.

De Heer heeft me blijkbaar aan mijn woord gehouden, want het is mijn voorrecht geweest vier zendingen voor de Kerk te vervullen, over twee ervan heb ik gepreleerd, en nog veel meer zendingen bereisd. Als gevolg van mijn zendingservaringen en mijn contact en samenwerking met zendingelingen, ben ik tot de conclusie gekomen dat ik geen jongen zou willen opvoeden zonder hem een zending te laten vervullen. Ik vind dat wij dat de wereld verschuldigd zijn en dat wij zijn geroepen om deze wondervolle waarheden van het Evangelie met anderen te delen.

Indien wij ver genoeg teruggaan, zullen we bemerken

dat een ieder van ons zijn lidmaatschap in de Kerk aan een zendingel verschuldigd is. Ik heb ontdekt dat Brigham Young het Evangelie aan mijn grootvader overwees, en als ik ooit kom waar President Young nu is, zal ik hem zeker bedanken. Denk eens aan het gemis dat ik en mijn familie en geliefden zouden hebben, indien ons het Evangelie niet gebracht was.

Ik vind dat iedere jongeman ernaar moet streven een zending te vervullen. Wanneer wij vergaderen met de zendingelingen in het zendingsveld, worden er vele tranen van vreugde geschied. Zendingelingen uiten zich dikwijls als volgt: Toen wij nog thuis waren hoorden wij teruggekeerde zendingelingen over hun zending spreken, en vertellen dat deze periode de gelukkigste van hun leven was, en wij geloofden er geen woord van — maar nu begrijpen wij het.

Een jongeman uit het oosten bezocht mij op mijn kantoor toen hij terugkeerde van zijn zending in Argentinië. Hij was er zes maanden langer gebleven om de zendingelingen te helpen de taal te leren. Ik noemde hem bij zijn naam, want ik kende hem en zijn ouders reeds voor hij op zending ging, en zei: „Vind je dat het voor jou tijdverspilling is geweest om op zending te gaan — dat je je studie had moeten afmaken en je gereed had moeten maken om te trouwen?“

Hij antwoordde: „Als de broeders mij gelukkig willen maken, laten ze mij dan morgenochtend in het vliegtuig zetten en me terugsturen naar Argentinië.“ Hij had nog niet eens zijn familie gezien, die hij thuis had moeten achterlaten.

In het noordwesten ontmoette ik een jonge zendingel die voor hij werd geroepen in militaire dienst geweest was. Wetend dat dit voor hem uitstel van zijn studie en betrekking betekende, vroeg ik hem ernaar. Hij zei: „Er bestaat geen firma of organisatie in de wereld die mij genoeg kan betalen om mijn zending af te breken“.

Een zendingel in Nederland zei na een doopdienst waarbij vijf volwassenen werden gedoopt, tegen mij: „Thuis had ik een goede betrekking en kon ik naar de bioscoop gaan of gaan dansen wanneer ik maar wilde. Maar ik zou deze ervaring niet voor alle films of dansfeesten in de hele wereld willen ruilen“.

Een poosje geleden reisde ik met de president van de zending in Alaska — Brits Columbia. Zijn dochter had op de middelbare school met succes een van haar studiegenoten bekeerd, daarom vertelde ze aan haar vader dat zij haar zomervakantie in het zendingsveld wilde doorbrengen. Hij stuurde haar naar Anchorage om daar met een zendingelgester te werken, en hij en ik gingen erheen om een doopdienst bij te wonen waarbij elf mensen werden gedoopt. Negen ervan waren bekeeringen van dit meisje en haar metgezel. De dochter kwam naar mij toe terwijl de tranen over haar wangen rolden, en zei: „Oh, broeder Richards, ik ben in mijn leven nog niet zo gelukkig geweest.“

In Oregon hoorde ik een zendeling verslag uitbrengen van zijn zending. Zelf bekeerling tot de Kerk, zei hij: „Ik zou een cheque van een miljoen dollar niet willen ruilen voor de ervaring van mijn zending.“ Ik zat achter hem en dacht bij mijzelf „Zou jij een cheque van een miljoen dollar willen ruilen voor je zending in dat kleine Nederland?“ Ik begon de gezinnen te tellen waar ik met de hulp van de Heer erin was geslaagd om ze in Zijn Kerk de brengen, en toen besepte ik dat ik ze niet voor al het geld in de wereld uit de Kerk zou willen kopen.

Jaren geleden was ik president van de zending in de zuidelijke staten. In een van onze openbare vergaderingen vertelde een van onze zendelingen — een jongeman van bijna twee meter, die meegespeeld had in een basketbalteam dat kampioen was — dat, toen zijn team de kampioenswedstrijd had gewonnen, zijn kameraden hem letterlijk op de schouders rond droegen. En hij ging verder: „Dat was de mooiste ervaring in mijn leven, tot dat ik in het zendingsveld kwam. Ik zou een avond als deze, nu wij getuigenis geven van de herstelling van het Evangelie, niet willen ruilen voor alle basketbalwedstrijden die ik ooit gespeeld heb.“

Een van mijn kleinzoons was in Australië op zending. Ik heb een paragraaf uit een van zijn brieven overgeschreven. Deze luidt: „Het gaat hier werkelijk geweldig — ik kan eerlijk zeggen dat ik nog nooit zo aangedaan, opgewonden en gelukkig ben geweest in mijn hele leven! De Heer zegent me werkelijk“. Een dergelijk getuigenis krijgt nog meer betekenis wanneer u weet dat hij, voor hij op zending ging, de beste leerling van zijn school was voor die maand; op de middelbare school eerst werd gekozen tot voorzitter van de leerlingenraad, en later tot „de voetballer“ van het jaar en de beste sportsman van zijn klas; aanvoerder was van het voetbal- en basketbalteam, en meespeelde in het basketbalteam, dat kampioen werd van alle basketbalteams van de Kerk.

Alleen de Heer legt een dergelijk gevoel, zoals ik heb omschreven, in de harten van de zendelingen.

Toen Jezus, na Zijn kruisiging, Zijn apostelen de wereld inzond om het Evangelie aan ieder schepsel te prediken, zei Hij: „En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld“. (Mt. 28:20.) En iedere getrouwe zendeling kan getuigen dat de Heer die belofte vervult. Diegenen onder ons die de vervulling van de belofte van de Heiland hebben ervaren, begrijpen de betekenis van de woorden van Alma de Oude wanneer hij zegt: „O, dat ik een engel ware, en mijn hartewens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekeren toeroepen!“ (Alma 29:1.)

Als jongeman werd ik zeer beïnvloed en geïnteresseerd door een verhaal dat President Heber J. Grant vertelde over een Scandinavisch gezin dat naar Utah was ge-

komen. Hun was niet veel van het Evangelie geleerd. Alles wat ze wisten was dat het waar was. Dus ging de bisschop naar de man en leerde hem de wet van tienden, en de man betaalde zijn tiende. Toen leerde de bisschop hem de wet van vasten en offerande, en hij betaalde zijn vastengave. Toen vroeg de bisschop hem een poosje later om een bijdrage voor de bouw van het kerkgebouw. De man dacht dat dat uit de tienden betaald hoorde te worden, maar voor de bisschop was uitgesproken gaf hij zijn bijdrage voor de bouw van het kerkgebouw. Enige tijd later ging de bisschop naar hem toe om zijn zoon te roepen voor een zending. De man zei: „Dat is de druppel die de emmer doet overlopen. Wij kunnen hem niet missen. Hij is het enige kind dat nog thuis is.“ De bisschop zei: „Broeder, van wie houdt u in deze wereld meer dan iemand anders buiten uw naaste familie?“ Na lang nagedacht te hebben zei de man: „Ik geloof dat ik het meest van die jonge mormoonse zendeling houd die naar het land van de midernachtzon kwam en mij het Evangelie van de Here Jezus Christus leerde.“ Daarop antwoordde de bisschop: „Broeder, hoe zou u het vinden wanneer iemand even veel van uw jongen hield als u houdt van die jonge mormoonse zendeling?“ Zijn antwoord was: „Bisschop, u heeft gelijk. Neem hem. Ik zal zijn zending betalen.“ Indien iemand werkelijk schatten in de hemel wil vergaren, dan weet ik hiervoor geen betere manier dan zendingswerk. Degenen die hij heeft bekeerd, zullen gedurende zijn gehele leven en in de komende eeuwigheid van hem houden.

Waar succes kan in dit leven niet gemeten worden in dollars of in de rijkdommen van deze wereld. Jezus heeft gezegd: „Want wat zou het de mens baten zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed? (Mk. 8:36.)

„En Hij zeide tot een anderen: Volg Mij. Doch hij zeide: Here, laat mij toe, dat ik heenga, en eerst mijn vader begrave. Maar Jezus zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven; doch gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk Gods.“ (Luk. 9:59-60.)

„Toen zond de Heer de zeventig uit, twee en twee, in iedere stad en plaats, daar Hij komen zou, zeggende: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; daarom, bidt den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstoet.“ (Luk. 10:2.)

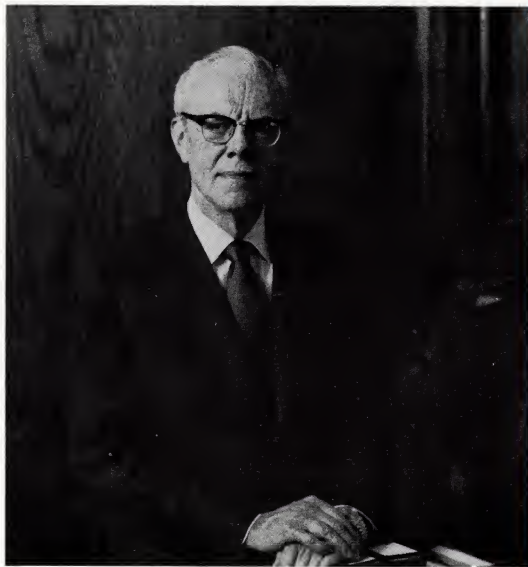
Indien de oogst groot was in die dagen, hoeveel groter is zij dan thans — vandaag de behoefte aan veel zendelingen. Ik vind dat iedere jongeman ernaar behoort te streven een zending te vervullen. Het zal hem het fundament geven waarop hij een leven van dienstbetoon in het koninkrijk van onze Vader en in de wereld kan bouwen, en dat op geen enkele andere wijze kan worden gelegd. ○

1 Lund, Anthon H. (1844-1921) geboren in Denemarken; aangesteld tot apostel op 7 oktober 1889.

Moeten de geboden heschreven worden?

OUDERLING RICHARD L. EVANS van de Raad der Twaalfen

Toespraak, gehouden tijdens de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk.

Dit is de laatste grote toespraak die door wijlen ouderling Richard L. Evans gehouden is. Toen ouderling Evans zijn toespraak beëindigd had, heeft president Harold B. Lee van het Eerste Presidentschap opmerkingen gemaakt over de grootsheid en de tijdeloosheid daarvan voor de jeugd. Omdat bekend is hoe innig ouderling Evans de jeugd heeft liefgehad, valt het op dat hij zich in deze toespraak in de eerste plaats tot de jeugd richtte — en wie hem hebben beluisterd weten dat ouderling Evans heeft gesproken alsof hij een dringend getuigenis aflegde. In veel opzichten is deze toespraak een meesterstuk; ze zal niet alleen nog vele jaren voortleven, maar ze zal tevens bewerkstelligen wat ouderling Evans ermee beoogde: veler leven veranderen.

Misschien zou ik kunnen beginnen met een interessante vraag die onlangs gesteld is en met een even interessant antwoord. De vraag luidde: Vindt u niet dat de geboden moeten worden *herschreven*? Het antwoord luidde: „Nee, ze moeten worden *herlezen*.“

Dit ziet eruit als een goed uitgangspunt om tot beschouwing van een aantal principiële feiten te komen; het staat namelijk vast dat de geboden van God er zijn. Ze hebben een goddelijke oorsprong. De ervaring van eeuwen heeft bewezen dat ze nodig zijn, en heeft ook bewezen wat er gebeurt als ze worden genegeerd.

Waarom zullen wij ons leven dus doorbrengen in frustratie, ontevredenheid

en smart, doordat we ze aan discussie onderwerpen en ze wegwuiven?

Om met de Tien Geboden te beginnen: het ware goed die te lezen en te herlezen, en niet ons leven lang te proberen onszelf wijs te maken dat ze in werkelijkheid niet menen wat ze zeggen.

De geboden zeggen van sommige dingen dat gij die niet zult doen, en als dat is wat ze zeggen, dan is dat wat ze menen, en dat heeft een reden. Sommige geboden zeggen dat gij daten-dat moet doen, en ook dat heeft een reden.

Het zou interessant zijn eens een lijstje op te maken van wat onze Vader in de hemel zegt dat we doen moeten en van wat Hij zegt dat we niet doen

moeten. Ieder ouder staat voor hetzelfde. Iedere dokter staat voor hetzelfde.

Wat is de kern van het Evangelie? Raad van een levende Vader die tot Zijn kinderen zegt: „Jullie hebben onbegrensde, eeuwigdurende mogelijkheden. Je hebt ook je vrijheid van handelen. Het ligt aan jullie hoe je die gebruikt. Dit is wat je worden kunt als je Mijn raad aanneemt — en dit is wat er gebeurt als je het niet doet. Jullie kunnen kiezen.“

Wij allen kiezen iedere dag. We moeten allemaal leven met de gevolgen van de keuze die wij maken.

Daar gaat het eenvoudig om. Het is niet een kwestie van spitsvondigheden en haarkloverijen en disputen over de

mysteriën, of van zitten broeden over de dingen die God ons nog niet heeft verteld, terwijl wij de dingen die Hij ons heeft verteld over het hoofd zien. Laten we ophouden met onze aanmerkingen op de geboden en de vereisten waaraan we moeten voldoen, en de feiten maar eens goed onder ogen zien.

Wie weet beter dan de Schepper en Vader van ons allemaal wat er wel en wat er niet noodzakelijk is?

Briljante mensen, filosofen en ook anderen, hebben de eeuwen door met deze vragen geworsteld en zijn niet tot antwoorden gekomen waarover ze het eens kunnen zijn.

Ik heb diep respect voor de wetenschap, voor studie en onderzoek, voor schitterende beschouwingen en voor de prachtige resultaten die ernstige vorsers hebben bereikt. Maar ik heb ook diep respect voor het woord van God, voor Zijn profeten en voor het doel van het leven; en nu wordt het maar de vraag waar wij ons vertrouwen op stellen.

Ik heb het voorrecht gesmaakt enigen van de kundigsten der aarde te kennen — mensen die verschillen in geloof, in beroep, in talenten, uit bijna 150 landen. Maar een mens die zoveel wist dat ik bereid was aan hem mijn eeuwigdurende bestaan toe te vertrouwen, heb ik nooit gekend.

Soms zijn de mensen heel spitsvondig waar het de betekenis van de Schriftten betreft, en rechtvaardigen ze zich voor het doen van de dingen waarvan ze heel goed weten dat ze die niet mogen doen. Bijvoorbeeld zeggen ze wel eens dat met „Gij zult niet echtbreken“ niet alle andere soorten en schakeringen van zedeloosheid en perversie bedoeld worden, of dat het Woord van Wijsheid niet alle stoffen en merknamen en niet alle produkten, verdoven de middelen en schadelijke zaken opsomt die ontdekt of uitgevonden zijn en die niet goed zijn voor de mens.

Maar het is nogal logisch dat ze niet allemaal opgesomd kunnen worden. Dat blijkt wel uit de woorden van koning Benjamin: „En ten slotte kan ik u niet alle manieren vertellen, waar-

op gij zonde kunt begaan; want er zijn verschillende wegen en wijzen, ja, zoveel, dat ik ze niet kan tellen.“ (Mos. 4:29.)

De Heer verwacht van ons dat wij van onze wijsheid en ons gezonde verstand gebruik maken en niet spitsvondig redeneren over wat kennelijk niet goed voor het lichaam, het verstand, de geest of de zeden van de mens is. En voordat u iets doet, voordat u aan iets meedoet, moet u halt houden en vragen: „Draagt dit bij tot de gezondheid? Draagt dit bij tot het geluk? Zou dit God behagen? Zal dit mij en anderen tot voordeel en zegen strekken, of sleurt het me naar beneden? Is het goed of is het niet goed?“

Het doet er niet toe hoe de mensen de dingen *noemen*. Het doet er toe wat ze *zijn* — wat ze *doen*. Met een aanzienlijke variant op Shakespeare mag ik misschien zeggen: Wat ook, met wat voor naam ook, blijft wat het is en blijft doen wat het doet, ongeacht hoe u het noemt.

En als er iemand onder u vreest dat niet alle vormen van zedelijke overtreding en van perversie door schriftuurteksten worden afgekeurd, dan mogen we u verzekeren dat er schriftuurteksten zijn, en voor u kunnen worden aangehaald, die alle onge-rechtigheid, alle onkuisheid en perversie, alle onreinheden en uitpattingen, alle onverstandige gewoonten en onbetamelijke gedragingen verbieden.

Waarom die spitsvondigheden? Waarom niet eenvoudig de feiten erkennen, en eerlijk zijn tegenover onszelf? . . . Vrees God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt alle mensen.“ (Pred. 12:13.)

„Indien gij Mij liefhebt,“ heeft onze Heiland gezegd, „zo bewaart Mijn geboden.“ (Joh. 14:15.)

Maar we moeten ook gewoon ten gunste van onszelf de geboden onderhouden.

Emerson, de Amerikaanse schrijver en dichter uit de vorige eeuw, heeft een verhandeling geschreven getiteld „Vergelding“, waarin hij zegt:

„De wereld lijkt op een tafel van ver-

menigvuldiging of op een algebraïsche vergelijking, die, hoe u hem ook bekijkt, altijd klopt . . . Het staat vast dat ieder geheim wordt verteld, iedere misdaad wordt bestraft, iedere deugd beloond, en ieder onrecht hersteld . . . „Oorzaak en gevolg, middelen en doel, zaad en vrucht kunnen niet worden gescheiden; want het gevolg bloeit al op in de oorzaak, . . . de vrucht al in het zaad . . .

„Wat wilt gij hebben? zei God; betaal het en neem het . . . Ge zult precies betaald worden voor wat ge gedaan hebt, niet meer, niet minder . . .

„De mens kan niet spreken zonder zichzelf te beoordelen . . . Iedere zienswijze keert terug op degene die hem naar voren brengt . . .

„ . . . het is onmogelijk iets te krijgen zonder de prijs daarvan te voldoen . . .

„Bega een misdaad en het lijkt of een wade van sneeuw op de grond is neergevallen, net zo één als waarin zich in de bossen het spoor aftrekt van iedere patrijs en vos en eekhoorn en mol. Het woord dat is gesproken kunt u niet weer herroepen, u kunt geen voetspoor uitwissen, u kunt geen ladder opzetten zonder afdrukken achter te laten.

„ . . . we verkrijgen de kracht van de verleiding waaraan wij weerstand bieden . . .

„De mensen lijden hun hele leven lang onder het dwaze bijgeloof dat men hen bedriegen kan. Maar het is . . . voor een mens onmogelijk bedrogen te worden door iemand anders dan zichzelf . . .“

Van president Lee heb ik een heel kort zinnetje gehoord waarin de kern wordt uitgesproken van wat Emerson heeft gezegd. President Lee zei, dat er geen geslaagde zondaars zijn. Een merkwaardige zin, het overwegen waard.

Omdat in ons leven een wet van vergelding is ingebouwd, moeten we steeds de tijd nemen om halt te houden en te bekijken en overwegen wat we doen en nalaten, en wat we achteraf beter hadden kunnen doen. Nu dit tot onze jeugd: Er zijn verleiders die u zullen vertellen dat de geboden van God niet van kracht zijn,

dat er aan het overtreden daarvan geen ernstige gevolgen verbonden zijn.

Maar als u een richtlijn wilt om erachter te komen wie u moet volgen, wie de waarheid zegt, vraag u dan altijd af: „Is wat deze mens mij zegt of hetgeen waartoe hij mij verlokt een kracht die mij geluk en vrede brengt en mij opstuwst tot mijn uiterste persoonlijke mogelijkheden, of is het een kracht die mij tot minderwaardige daden aanzet?”

Volg geen mens die het ideële kapot probeert te maken, die de geboden van de hand wijst en u neerhaalt.

Ik heb president Hugh B. Brown eens deze vraag horen stellen: „Wilt u zich bekeren of het kwade goedpraten?” Om een zinnetje van de Engelse staatsman en godsdienstige leider Cromwell aan te halen: „Ik smeek u . . . Houd het voor mogelijk dat u zich vergist.”

Iedereen vergist zich als wat hij doet hem lichamelijk, geestelijk of zedelijk naar beneden haalt, als dat zijn vrede verstoort, of hem van de Vader in de hemel vervreemdt, of een aanslag pleegt op zijn eeuwige leven.

„Hoogmoed,” zei John Ruskin, de grote Engelse schrijver, kunstenaar en socioloog, „is de grondoorzaak van alle grote mislukkingen.”

Hoogmoed is in ieder geval één van de grootste hinderpalen voor bekeering, omdat wij geen dwaling kunnen herstellen als we niet eerst toegeven dat we ons vergisten.

God zegene u, mijn geliefde jonge vrienden; Hij zij met u en geve u de nederigheid om uw hoogmoed te onderdrukken, om uw vergissingen te bekennen en te herstellen.

Eerbiedig uw ouders. Stel vertrouwen in hen. Eerbiedig uzelf. Eerbiedig God en de van Hem gegeven kennis. Speel geen spelletje met het leven. Het is alles wat we hebben.

Breng de verleidingen niet in verleiding. Wees niet zo dwaas om uit te proberen hoe dicht je bij het gevaar of het kwaad kunt komen, hoe dicht je aan de rand van de sloot kunt lopen. Blijf uit de buurt van alles wat je niet

hoort te doen, van de plaatsen waar je niet hoort te komen, en de activiteiten waar je niet aan mee hoort te doen.

Als je een doodlopende weg bent ingeslagen, of een weg die de verkeerde kant uit leidt, keer dan zo vlug als je kunt om — niet later dan nu meteen — en dank God voor het beginsel van bekering.

Loop niet doelloos overal te zoeken naar wat al is gevonden. Leef niet bij de drogredenen en verleidingen van deze tijden.

Knoei niet met de vernederende dingen die in het leven ziel en lichaam vernietigen. Ga er niet opzettelijk minder uitzien dan op je best, zorg dat je zowel lichamelijk als zedelijk gezond en rein bent.

Ouders, wees uw kinderen tot voorbeeld in eerlijkheid en eer en reinheid en rechtvaardigheid en toewijding aan uw plicht.

Kinderen, heb liefde en eerbied voor je ouders. Zij hebben jullie het leven geschonken. Zij zouden hun leven voor je willen geven. Laat de gezinnen hechter verbonden zijn, in liefde en vriendelijkheid; waak over de ouderlijke woning en bouw tradities op die u trots op elkaar doen zijn, en dankbaar dat u erbij hoort en bent wat u bent.

Moeten de geboden herschreven worden? Nee, ze moeten herlezen worden en ons in het leven tot norm en tot gids worden, willen we gezondheid en geluk en vrede en zelfrespect bezitten.

Mij schieten de woorden van een ringpresident van wie ik houd te binnen, en ik ben hem dankbaar voor een denkbeeld dat hij een paar maanden geleden in mij overgeplant heeft. Hij zei: „Vroeger reed ik met mijn vader mee de weideplaatsen af, op zoek naar verdwaalde schapen of koeien. En als we dan een bergkam hadden bestegen tuurden we naar het uitgestrekte dal of een bomengroep in de verte en dan zei vader: „Daar zijn ze.” Maar deze ringpresident zei: „Mijn vader kon beter in de verte kijken dan ik, en vaak kon ik ze niet zien.

Maar ik wist dat ze er waren, omdat mijn vader dat gezegd had.”

Er zijn vele dingen, mijn geliefde broeders en zusters, waarvan u en ik weten dat ze er zijn omdat onze Vader dat gezegd heeft. En ik weet dat Hij leeft, dat Hij ons naar Zijn beeld heeft geschapen, dat Hij Zijn goddelijke Zoon, onze Heiland, heeft gezonden om ons de weg die ten leven leidt te wijzen en ons te verlossen van de dood. Ik weet dat Hij ons leven zo volledig zal vervullen als wij Hem dat toestaan, en dat Zijn Kerk en Zijn Evangelie en Zijn levensregels op aarde zijn, onder ons, en dat Hij onze hoogste persoonlijke mogelijkheden wil verwerkelijken als we de raadgevingen die Hij heeft gegeven aannemen — en dat we altijd ergens iets tekort schieten in wat we hadden kunnen zijn of hadden kunnen hebben, als we tegen Zijn geboden ingaan. God zegene u en zij altijd met u, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

U en uw huisonderwijzer

DOOR GEORGE DURRANT
uitvoerende secretaris voor het comité
huisonderwijs

Kort geleden liepen twee jongens van onze Kerk op straat in een stad die zij bezochten.

„Dag broeder Schmidt!” riep een van de jongens naar een man die uit de zijstraat naar hen toekwam. „Wat doet u hier?”

Met zichtbaar genoegen begroetten de twee elkaar. De andere jongen werd voorgesteld maar had geen groot aandeel in hun gesprek. Terwijl hij toekeek, bleek duidelijk dat deze twee mensen belangstelling voor elkaar hadden. Na een paar minuten namen ze hartelijk afscheid, en vervolgde de man zijn weg.

De andere jongen vroeg: „Is hij de bisschop?”

„Nee,” zei de eerste, „hij is mijn huisonderwijzer”.

Wel, hoe staat het met u en uw huisonderwijzer? Kent u elkaar werkelijk? Kent u hem? En als dit niet het geval is, wiens schuld is dat dan — de uwe? of de zijne? of van beiden?

Wij weten allemaal dat sommige mensen — en sommige huisonderwijzers — een bepaalde manier hebben om de mensen te laten weten dat zij belang in hen stellen. Een andere categorie huisonderwijzers heeft ook belangstelling, maar toont dat niet zo duidelijk. En nog een andere categorie heeft wel belangstelling maar durft het helemaal niet te laten merken.

Wat doet u van uw kant? Diep in ons hart weten we allemaal dat als er geen bereidwilligheid van onze kant is, wij iedereen ervan kunnen weerhouden om onze vriend te worden, om ons te helpen.

Jammer genoeg weigeren sommigen van de jongeren om een huisonderwijzer in hun leven binnen te laten, door die bijna onmerkbaar boodschap die zij uitzenden „Blijf uit mijn buurt”.

Een dergelijke boodschap zendt u uit wanneer u geen enthousiasme toont voor de bezoeken van uw huisonderwijzer.

U zendt een dergelijke boodschap uit wanneer u uw huisonderwijzer in de

kerk of ergens anders ziet en geen poging doet om hem een hand te geven.

U zendt een dergelijke boodschap uit indien u hun raad niet vraagt bij dingen waar zij u mee zouden kunnen helpen — misschien een toespraak in de kerk of een beslissing of een probleem waar u mee te maken heeft.

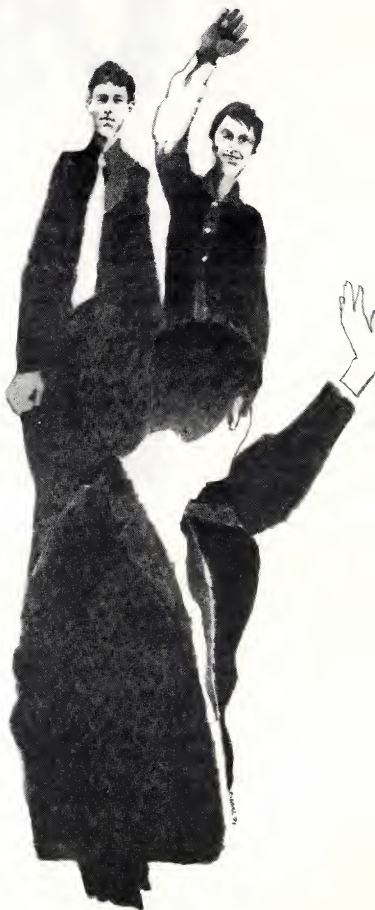
U zendt een dergelijke boodschap uit wanneer u geen beroep op ze doet als er een zalving door het priesterschap nodig is, en wanneer hulp van buiten het gezin nodig is.

U zendt een dergelijke boodschap uit door vele dingen wel of niet te doen die alleen u weet.

Jammer genoeg negeren mensen die huisonderwijzers buiten sluiten, een van de belangrijkste schakels in het besturen van de Kerk. Uw huisonderwijzers zijn de vertegenwoordigers van de Heer voor u — zij vertegenwoordigen zowel de bisschop als de Kerk.

Huisonderwijzers worden geroepen en aangesteld tot zegen en hulp van de leden van de Kerk, en om reden daarvan zal de Heer ervoor zorgen dat zij in staat zijn om te helpen. Dat is het punt waar alles om draait. Misschien denkt u dat zij niet kunnen helpen, maar indien u ze een kans geeft, indien u ze in uw leven wilt laten binnen komen, zult u niet uw eigen persoonlijke schakels met de Kerk versterken, maar u versterkt ook uw huisonderwijzers. En heeft u niet de taak om dit te doen? Indien u niet weet wie uw huisonderwijzers zijn, vraag het dan direct aan uw bisschop of gemeentepresident. Schrijf hun namen, adressen en telefoonnummers in uw klapper of zakagenda en bewaar ze in uw portemonnaie of portefeuille.

Indien u het toestaat, kunnen deze twee mensen uw leven meer zegenen dan u ooit beseft heeft, en u wint twee oprechte vrienden erbij. En ik heb nog nooit iemand ontmoet die niet nog twee echte vrienden erbij kon gebruiken.

De antwoorden worden gepubliceerd om u hulp en perspectief te bieden, en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

V&E

„Welke houding moeten wij aannemen bij de toepassing van onze talenten in ons beroep, wanneer de gevolgen ervan niet in overeenstemming zijn met de normen van het Evangelie?“

Antwoord / Brunner

Gelukkig is het mij in mijn huidige betrekking nog nooit overkomen dat de opdrachten die mij werden gegeven in conflict kwamen met mijn normen van de Kerk. Ik besef echter dat dit in een groot deel van de wereld van vermaak wel het geval is.

In de tijd dat ik voor mijn werk in een groep zong, kreeg ik dikwijls uitnodigingen om voor de reclame op de radio en televisie te zingen. Ik had altijd een stille hoop dat ik niet voor reclame's behoefte te zingen waarin sigaretten,

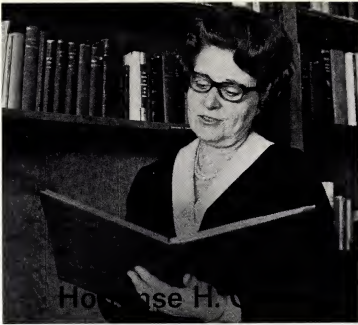
sigaren, alcohol, thee of koffie werden aangeprezen. Gelukkig ben ik hiervoor nooit gevraagd. Ik weet dat ik het zou hebben geweigerd, alhoewel — tengevolge van scherpe concurrentie op dit terrein — degenen die niet bijna alle aanbiedingen accepteren al spoedig worden beschouwd als „niet beschikbaar“, en ze gerangschikt worden onder degenen die niet werken.

Als priesterschapsdrager zou ik het niet juist vinden om mijn door God gegeven talenten te lenen voor het tot stand komen en presenteren van films voor „boven de achttien“, indien er een beroep op mij gedaan zou worden om muziek te schrijven voor een of andere studio. Ik vind het ook niet goed om een van deze films te gaan zien, laat staan er met een meisje naar toe te gaan. Broeder Richard L. Evans heeft gezegd: „Een van de redenen waarom kwaad mogelijk is, ligt in het feit dat het winstgevend gemaakt wordt . . . , en indien wij aan iets bijdragen of deelnemen dat niet goed is voor de mensen, helpen wij het te verspreiden, doordat wij meehelpen het winstgevend te maken.“

Door niet te gaan kijken naar films voor „boven de achttien“ heb ik overeenstemming geleefd tussen mijn terrein en de normen van de Kerk. Misschien mis ik een paar belangrijke muziek-evenementen, maar het komt mij voor dat er zo weinig tijd is waarin wij onszelf kunnen verbeteren en kunnen werken om die dingen te bevorderen die onze hemelse Vader behagen, dat ik geen aanleiding zie om in mijn gedachten, of door mijn talenten ervoor te lenen, in de gedachten van anderen die dingen te prenten waarvan wij door de beginselen van het Evangelie weten dat zij schadelijk zijn voor de ziel en geestesgesteldheid van de mens.

Robert F. Brunner

Regionaal voorzitter van het muziekprogramma in de OOV in Zuid-Californië en een van de vier componisten van de Disney Studio's

**„Op welke wijze delen vrouwen in het priesterschap?
Hoe is dit het geval met een ongetrouwde vrouw?“**

Antwoord / Child

President Joseph Fielding Smith heeft gezegd dat het priesterschap de macht en het gezag van God is, overgedragen aan de mens, om in alle dingen te handelen welke zijn tot zaligheid van de mens. Het is ten bate van alle leden van de Kerk, mannen en vrouwen, kinderen en opgroeiende jeugd, gehuwden en ongehuwden. Vrouwen die heiligen der laatste dagen zijn, delen altijd in de glorierijke zegeningen en voorrechten ervan. Ik heb op de volgende wijzen in de zegeningen van het priesterschap gedeeld, (1) thuis, bij mijn ouders, (2) met mijn man, en (3) nu mijn man niet meer leeft.

1. Mijn voorouders leerden het Evangelie door de macht en het gezag van het priesterschap; dat maakte het voor mij mogelijk in de Kerk te leven zoals ik nu doe.
2. Ik kreeg een naam en een zegen van mijn vader. Onder die naam ben ik bekend en de zegen vergezelt mij mijn hele leven.
3. Ik werd gedoopt voor vergeving van mijn zonden, en daardoor werd de deur van het koninkrijk van mijn hemelse Vader voor mij geopend.
4. Ik werd bevestigd en ontving de gave des Heiligen Geestes, waardoor ik goed van kwaad kan onderscheiden en mijn hele leven leiding kan ontvangen.
5. Door de bediening van het avondmaal door priesterschapsdragers, heb ik het voorrecht dat ik mijn verbonden met mijn Vader in de hemel

kan vernieuwen en Zijn Geest met mij zal hebben.

6. Ik ontving door de macht van het priesterschap een patriarchale zegen, die — gebaseerd op mijn getrouwheid — mij speciale kennis verstrekt, evenals leiding en troost.
7. Ik heb raad en advies ontvangen van geïnspireerde priesterschapsdragers, zoals mijn bischop en mijn huisonderwijzer.
8. Ik ben gezegend en getroost en zelfs genezen toen ik ziek was, zorgen had en pijn leed.
9. Door de macht van het priesterschap kunnen mijn zonden worden vergeven, met de toestemming en zegen van God.
10. Ik ben door de macht van het priesterschap geroepen om God te dienen, en mijn ziel werd door deze gelegenheden verrijkt.
11. Ik heb gezien en kan getuigen dat de macht van het kwaad door de macht van het priesterschap werd tegengewerkt en verdreven. Dit stelde mij gerust en gaf mij vrede en zekerheid.
12. Mijn huis wordt gezegend door huisonderwijzers die mij bijzonder helpen, daar ik alleen woon.

Dit is slechts een beknopte lijst van de vele wijzen waarop ik heb gedeeld in de zegeningen van het priesterschap. Al deze zegeningen kunnen in gelijke mate tot mannen en vrouwen komen, gehuwd of ongehuwd. Het huwelijk is niet het enige medium waardoor vrouwen in het priesterschap kunnen delen. Celestiale huwelijken, en het tot stand brengen van eeuwigdurende gezinnen en families, zijn natuurlijk de hoogste zegening van het priesterschap op deze aarde, maar het huwelijk alleen is geen waarborg voor deze zegeningen.

Vrouwen die met dragers van het Melchizedekse Priesterschap getrouwd zijn, kunnen en moeten van hun echtgenoten verwachten dat zij hen zullen zegenen en voor hen de nodige priesterschapsverordeningen zullen verrichten. Vrouwen die alleen staan en vrouwen waarvan de man niet het gezag heeft om handelingen door het priesterschap te verrichten, hebben het recht deze zegeningen te vragen aan broeders die het gezag wel hebben — namelijk: hun vaders, hun huisonderwijzers en hun kerkelijke leiders. Priesterschapsdragers staan onder plechtig verbond om aan dergelijke verzoeken te voldoen. Wat een verantwoordelijkheid voor de mannen — ieder moment waardig te zijn om inspiratie te kunnen ontvangen omdat „de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en ... de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend

kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid." (L. & V. 121:36.) Ieder meisje dat uitzielt naar de tijd wanneer alle dingen volmaakt zullen zijn, behoort zich voor te bereiden, gebruik te maken van en zich te laten zegenen door de heilige handelingen van het priesterschap.

Hortense H. Child

Lid van het Coördinatiecomité voor volwassenen.

Waarom hebben wij in de kerk geen Jeugd-beweging die actie voert voor zaken die de kerk ondersteunt, of ons toestaat te ondersteunen?

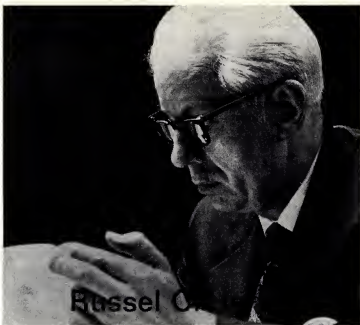
Antwoord / Brown

De Kerk heeft zaken waarvoor de jeugd van de Kerk actie voert — maar behalve alleen actie voeren, doet de jeugd van de Kerk iets aan deze zaken. Veronderstellen dat de jeugd van de Kerk geen enkele zaak ondersteunt, duidt op gebrek aan kennis van het programma voor de jeugd in onze Kerk. De jeugd is bij vele zaken betrokken — van zendingswerk tot het streven naar ontwikkeling. Niemand verleent meer hulp aan de zaak van Jezus Christus dan wij die Zijn naam op ons hebben genomen. Maar het is noodzakelijk om het verschil te begrijpen tussen de vele acties van de mensen in de wereld en de acties die gevoerd worden door de jeugd in onze Kerk, onder leiding van de leiders in de Kerk. Het huis van God is een huis van orde. Alle activiteiten van de leden van de Kerk, mits zij worden uitgevoerd door de organisaties van de Kerk, worden op ordelijke wijze gevoerd.

Belangrijk is ook om te erkennen dat de Kerk een kerk van actie voeren is, niet alleen van woorden. Een voorbeeld hoe de jeugd van de Kerk handelend kan optreden bij ondersteuning van een goede zaak, werd in 1970 in de vallei van het Grote Zoutmeer gegeven. Een negercongregatie ondervond grote moeilijkheden bij de bouw van hun kerk. Zij benaderden de leiders van onze Kerk voor hulp. Men vond dat dit een buitengewone gelegenheid voor onze jongemannen, in de leeftijd van de Aäronische priesterschap, en de meisjes van dezelfde leeftijd was, om zich te bundelen en fondsen te stichten voor mensen in nood. Duizenden mormoonse jonge mensen verbonden zich om karweitjes te doen, van auto's wassen tot kinderen oppassen en gras knippen, om de duizenden dollars bij elkaar te krijgen voor hun naasten. Aan het eind van de campagne werd een geweldig banket gegeven waarbij vertegenwoordigers van verscheidene jeugdcomités die onder leiding van de bisschop stonden, en de negercongregatie aanwezig waren. Er was geen optocht met spandoeken, of luid geschreeuw. Maar in een geest van orde en enthousiasme, onder leiding van hun eigen organisaties, demonstreerde deze jeugd van onze Kerk op welke wijze andere mormoonse jongeren een goede zaak kunnen steunen — deze actie kreeg de toepasselijke naam „Actie De Barmhartige Samaritaan“.

Het lijkt wel of de maatschappij van thans haar aandacht voornamelijk richt op de groep die het hardste schreeuwt, en daarbij de rustige groep die het werk doet over het hoofd ziet. Ik hoop dat de jeugd van de Kerk zich geen zorgen maakt over erkenning door de wereld, maar liever op rustige, ordelijke, waardige en doeltreffende wijze het uitdrukkelijk bevel van de Heiland zal uitdragen om „ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen.“ (L. & V. 58:27.)

Het jeugdcomité onder leiding van de bisschop en de ringraad van de M-Mannen en Arenleesters zijn de twee raden die de jeugd in de Kerk ontspannen (twaalf tot en met zesentwintig). Wend u tot uw vertegenwoordigers in deze twee raden en vertel uw verlangen om bij een of andere goede zaak betrokken te worden. Ik zou geen vertegenwoordiger weten die uw deelname niet van harte zou verwelkomen. Bisschop Victor L. Brown.
tweede raadgever van de Presiderende Bisschop.

„Tot hoever gaat de zondags-rust?“

Antwoord / Harris

Misschien heeft ieder mens wel eens deze vraag gesteld, al was het alleen maar aan zichzelf. En gelijk heeft hij, want geen gebod werd ooit meer uitgesproken en nagevorst, geregeld benadrukt, of in het algemeen genegeerd: „... de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen ...“ (Ex. 20:10.)

Het zou goed zijn om toe te geven dat er onder hen die de geboden des Heren willen gehoorzamen een groot en eerlijk verschil in opvatting bestaat. Dit verschil is te begrijpen. Er zijn wettige gronden om dit te verklaren — maar wat wij nodig hebben is een verklaring in het licht van de Schriften!

U kunt proberen het verstandelijk te verklaren, te rechtvaardigen, of met uw geweten te chicaneren, of u kunt luisteren naar de Heer: „Indien gij uw voet van de sabbat afkeert, van te doen uw lust op Mijn heiligen dag; en indien gij den sabbat noemt een verlustiging, opdat de Heere geheiligd worde, Die te eren is; en indien gij dien eert, dat gij uw wegen niet doet, en uw eigen lust niet vindt, noch een woord daarvan spreekt;

„Dan zult gij u verlustigen in den Heere, en Ik zal u doen rijden op de hoogten der aarde, en Ik zal u spijzigen met de erve van uw vader Jacob; want de mond des Heeren heeft het gesproken.“ (Jes. 58:13-14.)

De betekenis van deze en andere teksten is, dat het doel van de Sabbat is de geest te voeden. Wat mijn geest voedt, schraagt misschien niet de uwe, maar indien wij beiden een open

oog hebben voor het doel van de Sabbat, is een beweegbare maatlat voldoende nauwkeurig. Zegt de aanmaning „dat gij uw wegen niet doet, en uw eigen lust niet vindt“ iets over tennisen, zwemmen, de bioscoop, voetballen en dergelijke bezigheden? Voor mij wel.

Susannah Wesley schreef in een brief aan haar zoon John: „Indien je wilt beoordelen of een pleziertje wettig of onwettig is, gebruik dan deze regel: Datgene wat je begrip verzwakt, inbreuk maakt op je geweten, je gevoel voor God verduistert, je animo voor geestelijke dingen wegneemt, de macht van het lichaam over de geest doet toenemen, *dat* is voor jou zonde“. Door deze norm te hanteren, kan ieder mens voor zichzelf beslissen wat het best op de dag des Heren kan worden gedaan. Dit legt de last waar de Heer hem wil hebben — op de schouders van het individu.

Pas deze regel toe op de vele activiteiten van uw sabbatdag, want geestelijke achteruitgang kan in u plaatsvinden zowel door onachtzaamheid als door een zelf bepaalde houding. De hogere vreugden in het leven vereisen zelfdiscipline en oefening.

Activiteiten die de geestelijke groei in mijn dertienjarige zoon zouden verhinderen, waren geen probleem toen hij jonger was. De groei naar volwassenheid vereist nadere uitleg.

Wij worden zo geleid dat wij studeren en leren, maar zouden we op de sabbat niet het beste over geestelijke dingen kunnen leren? Sommige studenten van het wetenschappelijk onderwijs beweren dat zij betere resultaten behalen wanneer zij zes dagen in de week studeren en de zondag gebruiken om zich te verkwikken. Dit is geen toeval — het is de methode van God. Probeer het zelf maar! „... de Heer maakte de hemel en de aarde, en op de zevende dag rustte Hij en verkwikte zich.“ (Ex. 31:17.) Op deze tijdelijke wereld zijn wij dagelijks bezig met onze materiële noden en behoeften. Een al-wijze Vader verwachtte dit en zette een speciale dag terzijde, vreemde dat velen van ons er niet de tijd voor zouden nemen om het geestelijke deel in ons te verzorgen — dat wat uiteindelijk het belangrijkste is. William E. Berrett heeft gezegd: „God zit er niet op te wachten om ons te geselen of ons te straffen omdat wij de sabbat verbreken. Wat wij zijn is voldoende beloning of straf“.

Dit nu is de kern van de zaak. De sabbat werd gemaakt voor ons *bestwil* — niet om de geest te knechten, maar om haar te voeden. En wan-

(wordt vervolgd op blz. 216)

De enige ware, levende Kerk

Toesprak, gehouden op de 141ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk.

OUDERLING BOYD K. PACKER van de Raad der Twaalven

De laatste dertig dagen heb ik het voorrecht gehad in Groot-Brittannië, Zuid-Amerika, Zuid-Afrika en hier in Noord-Amerika zendelingen en leden te ontmoeten. Altijd als wij elkaar tegenkomen blijkt dat we een gemeenschappelijk probleem hebben. De leden van de Kerk en vooral onze zendelingen horen vaak deze opmerking: „Als ik ergens een hekel aan heb, is het aan mensen die beweren dat zij gelijk hebben en dat ieder ander ongelijk heeft.“ De mensen die dit zeggen maken natuurlijk bezwaar tegen de verklaring dat uitsluitend déze Kerk met gezag is bekleed.

Nu begrijp ik uiteraard wel waarom men het zo ziet. Maar ik zou zo iemand willen zeggen: „Wacht even, denk eens even na. U kunt toch niet geloven, dat er van al die verwarrend vele geloofsrichtingen niet één waar is, gelijk heeft.“

Zo'n stelling leidt tot atheïsme, godloochening. Als ik aan een atheïst denk stem ik in met zuster Carol Lynn Pearson's woorden in haar gedicht over een atheïst:

„God moet een enorm gevoel voor humor bezitten,
Hij, Die zo rechvaardig steeds weerstaat

De verleiding om vlot de rollen te verwisselen

Wanneer u doet alsof Hij niet bestaat.“

Het andere standpunt, dat door de meesten wordt ingenomen, is dat alle godsdiensten gelijk hebben en dat ze allemaal aan elkaar gelijk zijn. Een antwoord dat de zendelingen steeds weer te horen krijgen luidt: „Ik ben al lid van een kerk, en de ene kerk is even goed als de andere, het maakt niet uit waar je lid van bent, en of je wel ergens lid van bent. We komen uiteindelijk allemaal in dezelfde hemel terecht.“

Nu zal iemand die echt zijn verstand gebruikt die stelling niet blijven verdedigen. Maar het neemt niet weg dat veel mensen er geloof aan hechten, terwijl ze die gedachtegang geen ogenblik toepassen of in verband brengen met een ander levensgebied; zij zouden bijvoorbeeld hetzelfde standpunt niet huldigen met betrekking tot de schoolopleiding. Wie zou niet glimlachen als beweerde werd dat alle scholen eender zijn, dat de ene net zo best is als de andere en dat men hetzelfde diploma krijgt, ongeacht op welke school men is en welke cursus men daar volgt of hoe lang men eraan deelneemt?

Zoudt u het er mee eens zijn als leerlingen zomaar naar een willekeurige school werden gestuurd waar ze een willekeurige studierichting volgden, en dan werden beloofd met specialistische graden, geheel naar keuze —

in de bouwkunde, de rechtswetenschap, de medicijnen? Wie zo redeneert zegt eigenlijk dat iemand net zo'n goede chirurg zou zijn wanneer hij er niet voor had gestudeerd als wanneer hij de noodzakelijk voorgeschreven opleidingen had doorlopen. Niemand die er echt over nagedacht heeft neemt dit standpunt in, en u noch ik willen bij een chirurg onder het mes, die op die manier opgeleid of beter gezegd, niet opgeleid is.

Wekt het dan geen bevreemding, dat zovelen een dergelijke kijk hebben op de godsdienst? Wat ze voorstaan is: Ga maar naar één of andere school, welke doet er niet toe; of ga helemaal niet naar school; en dan krijgen we uiteindelijk hetzelfde diploma en de toegang tot dezelfde hemel.

Dat is niet aannemelijk, het is niet waar.

Het standpunt dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk op de aardbodem is is fundamenteel. Misschien zou het makkelijker, prettiger en populairder zijn als we daar omheen zouden draaien; wij hebben echter de heilige plicht en het heilige vertrouwen dat wij daaraan vasthouden. Het is niet slechts een erkenning; het is een positieve uitspraak. Het is van zo overwegend belang, dat we op dit punt niet van wijken kunnen weten.

Tegen degenen die dit liefdeloos van ons vinden zeggen we dat niet wij dit hebben bedacht; het is door Hem verklaard, want Hij heeft dit in geboden aan de eerste broederen vastgelegd; ik haal aan:

... om het fundament van deze kerk te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk —" (L. & V. 1:30.) Nu wil dit niet zeggen dat de kerken, allemaal, geheel zonder waarheid zijn. Ze hebben een deel van de waarheid — sommige ervan zelfs heel veel waarheid. Zij hebben een gedaante van godzaligheid. Vaak is de geestelijkheid en de aanhang wel vol toewijding, en velen onder hen brengen de deugden van de christenheid opmerkelijk goed in praktijk. Maar die kerken zijn toch onvolledig. Volgens deze uitspraak: "... zij onderwijzen lerlingen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van." (Joseph Smith 2:19.)

We zouden het Evangelie met een pianoklavier kunnen vergelijken — een groot toetsenbord met een groot aantal toetsen, waarop iemand die heeft leren spelen eindeloos afwisselende stukken ten gehore kan brengen; een liefdesballade, een opwekkende mars, een vertroostende melodie en een inspirerende hymne; in oneindige variatie, passend bij iedere gemoedsstemming, en iedere behoefte bevredigend.

Hoe kortzichtig wordt het dan als men

één enkele toets uitkiest en het monotone geluid van één enkele noot — of desnoods twee of drie noten — eindeloos doet horen, terwijl dat volledige klavier met zijn ongelimiteerde harmonieën kan worden bespeeld.

Wat een teleurstelling, dat nu de volheid van het Evangelie, het volledige klavier, hier op aarde aanwezig is, vele kerken één enkele toets aanslaan. Die noot waarop ze de aandacht vestigen kan van onmisbaar belang zijn voor de volledige harmonie van het religieus beleven, maar is toch niet alles wat er is. Er is geen volheid, we missen de volledigheid.

Bijvoorbeeld slaat er iemand de toets van de gebedsgenezing aan, met veronachtzaming van vele beginselen die meer kracht geven dan die gebedsgenezing zelf. Een ander hamert op de toets van de sabbatviering — een toets die heel anders klinken zou in harmonie met andere, daarbij onmisbare tonen. Als een toon op die manier wordt gebruikt kan hij volkomen onstemd raken. Weer een ander laat in eindeloze herhaling de toon horen van de wijze van dopen, en beperkt zich verder tot één of twee andere toetsen, alsof er geen volledig klavier bestond. En ook nu geldt dat diezelfde toets die hij gebruikt, die van zo groot belang is, nooit volledig zal klinken als hij alleen ten gehore gebracht wordt, met veronachtzaming van de andere toetsen.

Er zijn meer voorbeelden; vele gevallen waarbij eindeloos gehamerd wordt op bepaalde onderdelen van het Evangelie, en de kerken daarop steunen, totdat ze in hun afzondering helemaal niet meer klinken zoals ze vermengd

met de volle mate van het Evangelie van Jezus Christus doen zouden. We zeggen niet dat de toets van de gebedsgenezing, om die als voorbeeld te nemen, niet van enorme betekenis is. Wij erkennen die — en wij vestigen er ons vertrouwen op en beoefenen het; maar het Evangelie zelf is het niet, en de volheid ervan evenmin.

Wij zullen nooit van oordeel zijn dat de doop niet absoluut noodzakelijk is, want die vormt de officiële toetreding tot Gods kerk en koninkrijk. Wordt alleen die toets bespeeld, zonder de tegenstem van de wettigheid van het gezag, dan zijn de volheid en de harmonie verdwenen en dissonant er iets. En zonder de toets van geloof en bekering heeft die geen betekenis, en, wat erger is, brengt hij een vals geluid voort. Dat doet zich voor als het wettige gezag waar wij over spraken ontbreekt.

Nu beweren we niet zozeer dat ze verkeerd zijn in die dingen, maar dat ze onvolledig zijn. De volheid van het Evangelie is hersteld. De macht en het gezag om in Zijn naam te handelen is onder ons aanwezig. De macht en het gezag van het priesterschap berusten bij deze kerk. De Here heeft geopend:

... dit hogere priesterschap bedient het evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.

„Daarom openbaart zich de macht der goddelijkheid in de verordeningen er van.

„En zonder de verordeningen er van en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijk-

heid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard." (L. & V. 84:19-21.)

Nu in deze laatste dagen de doortrapte machten van het kwade tegen ons oprukken, schrijdt de grote afval, waarvan in de Schriften sprake is, thans naar zijn onvermijdelijke einde voort. De christelijke kerken die het bolwerk daartegen moesten vormen, schijnen hun leden of hun geestelijkheid weinig wezenlijks te bieden. En we ontwaren het vreselijke spookbeeld van lege kerken en van geestelijken die zaken in de hand werken die door hen juist dienden te worden tegengehouden.

Op de reizen die ik onlangs maakte zag ik tot mijn ontsteltenis dat de kerken gesloten waren, dichtgespijkerd, met onkruid op het erf, of open en leeg. We worden met de afschrikwekkende gedachte geconfronteerd dat er een generatie wordt grootgebracht zonder enig contact met de Schriften. Regelmatig komen we mensen tegen die belangstelling voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan de dag leggen, maar slechts vluchtig aandacht besteden aan het ideaal dat deze kerk de volheid van het Evangelie rijk is.

Ze voelen zich aangetrokken tot één enkele toets, tot één bepaalde leerstelling, waar ze dan ook vaak onmiddellijk bezwaren tegen hebben. Zij onderzoeken dan dat punt-op-zichzelf. Ze willen er alles over weten zonder rekening te houden met iets anders, in werkelijkheid al het andere verwerpende.

Ze willen dat die toets telkens opnieuw wordt bespeeld. Die zal hun weinig kennis verschaffen, totdat ze

zien dat er een volheid voorhanden is — andere, aanvullende idealen en leerstellingen, die een warmte en een harmonie en een volheid aan de dag leggen waardoor op het juiste ogenblik alle andere toetsen aan bod komen, die ieder apart misschien disharmonisch zouden lijken.

Nu is dit gevaar niet uitsluitend beperkt tot de onderzoekers. Sommige leden van de Kerk die beter zouden moeten weten, kiezen zich een paar favoriete toetsen uit en slaan die onophoudelijk aan, hetgeen de omstanders en omstandsters onaangenaam in de oren klinkt. Zij kunnen zodoende hun eigen geestelijke fijngevoeligheid afstompen. Zij verliezen uit het oog dat er een volheid van het Evangelie voorhanden is, en worden als mens net zoals vele kerken zijn geworden. Ze zullen misschien de volheid verwerpen en een liefkoosde toon de voorkeur geven, hetgeen resulteert in overdrijving en verdraaiing en hen tot de afval leidt.

Ik geef u de raad over deze kwestie na te denken. Wat meer is, ik wek u dringend op over deze kwestie te bidden. Denken op zichzelf kan al de grondslag vormen voor de wijsheid van de mens. Er is een nog volmakter manier: communiceren door de geest: „... want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods." (I Kor. 2:10.)

Paulus heeft aan de gemeente van Korinthe gezegd: „Dewelke (dingen) wij ook spreken, niet met woorden, die de menselijke wijsheid leert, maar met woorden, die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende.

„Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." (I Kor. 2:13-14.)

Iedere ziel heeft het recht, ja zelfs de plicht, om in een gebed antwoord af te smeken op deze vraag: Is er een ware kerk? Zo is alles begonnen, weet u, met een jongen van veertien die zich in een bosje begaf. Twee vragen had hij: „Welke van al die kerken is de ware kerk?" en „Bij welke moet ik mij voegen?" Daar heeft hij dat prachtige visioen van de Vader en de Zoon gekregen, en werd de bedeling van de volheid der tijden ingeluid. Vervolgens werd de macht om namens Christus te handelen hersteld, die nog steeds bij Zijn kerk berust.

Wij hebben in deze vergadering een profeet van God beluisterd, Joseph Fielding Smith. Ik getuig dat hij een profeet van God is. Ik bezit een getuigenis dat Jezus de Christus is. Hij leeft. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de enige ware, levende kerk op de aardbodem, en daarvan leg ik getuigenis af in de naam van Jezus Christus. Amen.

○

Beleid en werkwijze

WELZIJNSHULP AAN DOORTREKKENDE LEDEN. Het Bureau van de Presiderende Bisschap heeft veel meldingen ontvangen omtrent personen die slechts tijdelijk in een wijk of gemeente woonachtig zijn en die proberen misbruik te maken van de welzijnszorg van de Kerk. De bisdommen moeten omzichtig te werk gaan bij het verlenen van bijstand aan doortrekkende leden. Zij moeten steeds bij de vorige bisschop informeren om de behoeften en in het bijzonder de waardigheid van de om bijstand vragende persoon na te gaan.

BEZOEKERSCENTRUM TE NAUVOO. Gebouwd onder toezicht van de maatschappij Nauvoo Restoration Inc., werd onlangs het bezoekerscentrum te Nauvoo ingewijd op een landelijk terrein van ongeveer 6,5 ha dat uitziet op de Mississippi bij Nauvoo in de staat Illinois. Het centrum werd ingewijd door president N. Eldon Tanner, tweede raadgever van het Eerste Presidentschap. De inwijdingsdienst werd gehouden in een enorme tent naast het nieuwe bezoekerscentrum, waar ongeveer 4000 mensen luisterden naar de historische verslagen over het oude Nauvoo, toen het 125 jaar geleden de grootste stad van de staat was.

VERANDERINGEN IN GENEALOGISCHE LIJSTEN. Om een consequente en uniforme wijze van veranderingen aanbrengen in lijsten in te voeren, geven wij de volgende aanvulling op punt 14, blz. 32 van het Handboek voor het Inzenden van namen: „14. VERANDERINGEN. Veranderingen van de gegevens op de formulieren die ter verwerking zijn ingezonden kunnen niet aangebracht worden zolang de formulieren nog in verwerking zijn. Veranderingen kunnen alleen dan worden aangebracht wanneer het document geheel verwerkt is en u het eerste formulier voor kennisgeving hebt ontvangen. Alleen wijzigingen die te maken hebben met de identiteit van de betrokken persoon mogen daarop ingevuld worden. De Genealogische Vereniging zal van elk verzoek beoordelen of de verandering noodzakelijk is. Elke aangevraagde verandering moet in een brief worden verklaard en **moet** vergezeld gaan van het formulier van kennisgeving of van een afschrift daarvan, waarop de persoon staat vermeld waarover de aangevraagde verandering gaat. Het feit dat er verzoeken worden ingediend voor veranderingen, maakt alleen nog duidelijker hoe noodzakelijk het is dat er meer ijver wordt betracht bij het overschrijven en nalezen van lijsten die ter verwerking worden ingezonden.”

ZONDAGAVOND-BESPREKINGEN. Jongens en meisjes die meedoen aan de programma's voor diakenen en van de Bijenkorf worden niet uitgenodigd deel te nemen aan de zondagavond-besprekingen (haardvuuravonden) van de bisschop. Jonge mensen horen deze samenkomsten niet bij te wonen voor zij zijn opgenomen in de programma's voor leraars en OOV-meisjes. Uitnodigingen voor het bijwonen van zondagavond-besprekingen met de bisschop kunnen beter worden bekend gemaakt per leeftijdsgroep dan onder vermelding van de leeftijd alleen; bijvoorbeeld: „Alle jongens en meisjes van de leeftijd van priester-leraar en Lauwer-OOV-meisjes worden uitgenodigd aanwezig te zijn bij en deel te nemen aan de zondagavond-bespreking met de bisschop . . . ” Door deze benadering voorkomt men dat er Bijenkorf-meisjes van veertien jaar worden uitgenodigd, die nog niet in aanmerking komen voor deelname voordat zij naar de klas van OOV-meisjes zijn overgaan.

SEXUELE VOORLICHTING. Wij geloven dat het grote gevaren met zich meebrengt wanneer het onderwijs van dit uiterst belangrijke en essentiële onderwerp aan onze kinderen wordt toevertrouwd aan de scholen. Het is niet verstandig deze verantwoordelijkheid af te schuiven op de maatschappij of de scholen; deze verantwoordelijkheid kan ook niet op de Kerk worden afgeschoven. De ouders hebben de taak ervoor te zorgen dat zij hun plicht in dezen volledig uitvoeren.

Beslissingen

Toespraak gehouden op de 141 ste halfjaarlijkse
algemene conferentie van de Kerk
Ouderling Eldred G. Smith Patriarch van de Kerk

Laten we in gedachten eens terugkeren naar de tijd voordat deze aarde werd geschapen — naar de tijd van de grote raadsvergadering in de hemel, toen u en ik en wij allen door onze Vader in de hemel werden ingelicht over het doel van dit aardse leven, en de kansen die het zou bieden.

„En er stond één in hun midden, die gelijk God was, en hij zeide tot hen, die bij hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop deze zullen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;

„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij, die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen, die hun eerste staat behouden; en aan hen, die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.

„En de Here zeide: Wie zal Ik zenden? En één, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben Ik, zend Mij. En

een ander antwoordde, en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.

„En de tweede was vertoornd, en behield zijn eerste staat niet; en te dien dage volgden velen hem na.“ (Abr. 3: 24-28.)

Lucifer, ook één van onze oudste broeders, een zoon van de morgen, moet een heel aantrekkelijk voorstel hebben gedaan. Ik kan mij voorstellen, hoe hij zei: „Volgt mij en ik zal u een nieuw plan geven — het oude is achterhaald; u hoeft geen risico te lopen.“ Hij was een goed psycholoog. Hij deed een beroep op ons verlangen naar zekerheid. Hij heeft zijn plan zo aantrekkelijk gemaakt dat van de geesten des hemels een derde is gevolgd.

Die hebben hun rechten en aanspraken op de vrije wil opgegeven. Ze wisten nog niet wat alle gevolgen van die keuze zouden zijn. Hun recht om te kiezen zijn ze kwijt geraakt — het recht om zelf beslissingen te nemen. Er volgde een oorlog in de hemel en Lucifer en zijn volgelingen werden uitgeworpen. Zij werden hier op de aarde neergeworpen om ons te beproeven en dat doen ze goed.

De vrije wil houdt in dat er van een keuze sprake is. Er moet een tegenkracht in het spel zijn. Zonder dat er een tegenkracht wordt overwonnen is er geen groei, geen beweging, geen volmaaktheid, geen vooruitgang.

Door Lucifer en zijn trawanten werd in die tegenkracht voorzien die het ons in dit leven mogelijk maakt van de vrije wil gebruik te maken.

Daarom is nu het recht om te kiezen ons deel, en dat is ons hoogste goed op aarde. Dat wil en kan en zal de Here ons niet afnemen. Voortdurend is Hij bezig ons raad te geven en te onderwijzen hoe we er gebruik van kunnen maken te onze nutte en tot onze verdere groei, zodat wij zelfs het eeuwige leven kunnen bereiken.

Ik meen dat God zeer onrechtvaardig zou handelen als Hij Lucifer hier met al diens macht heen zond om ons te beproeven, zonder ons de kracht te geven om hem te weerstaan of te overwinnen.

Bedenk dat Lucifer hier niet uit eigen keuze naar toe kwam. Hij heeft die oorlog in de hemel verloren en werd hier geplaatst om iets te doen, en dat doet hij goed.

God is rechtvaardig. Lucifer kan daar-

door op deze aarde alleen maar doen wat hem is toegestaan. Herinnert u zich het verhaal van Job?

Bij iedere beproeving waaraan Job werd onderworpen had Lucifer toestemming gevraagd om Job te beproeven. Hij kreeg toestemming om precies zó ver te gaan, één stap tegelijk. Job is zijn bezit bij de ene beproeving kwijt geraakt, zijn gezondheid bij een volgende, zijn vrienden bij weer een volgende. Daarna heeft de Heer Satan volledige macht over Job geschonken, behalve dat hij diens ziel niet verderven kon.

Stap voor stap kreeg Job kracht om alles te weerstaan. En toen heeft Job dat onsterfelijke getuigenis uitgesproken waarnaar vandaag verwezen is.

„Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan;

„En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen;

„Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot.” (Job 19:25-27.)

Om tot grote volmaaktheid te geraken moeten ook wij dat stadium bereiken dat, indien de Heer dat zou willen, Hij de Satan op ons los zou kunnen laten met diens volle macht, uitgezonderd dan de macht om onze ziel te verderven. Wederstaan we dat, dan hebben we een stadium van volmaaktheid en zelfs van verhoging bereikt.

Net als Job zal de Heer bij ons de Satan geen toestemming geven om ons zwaarder te beproeven dan wij met Gods hulp in staat zijn te weerstaan. Daardoor is het, dat wij over het geheim beschikken om de juiste beslis-

singen te nemen. De Heer heeft aan Oliver Cowdery, die probeerde de kroniek te vertalen, gezegd:

„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.

„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven.” (L. & V. 9:7-9.)

De Heer heeft gezegd: „Zoekt, en gij zult vinden. Bidt, en u zal gegeven worden.” (Zie Mt. 7:7; Luk 11:9.)

Aan u de beslissing. Ieder afzonderlijk moet zijn eigen beslissingen nemen. Niemand kan voor een ander diens leven leiden.

Als u de Heer om hulp vraagt zal Hij u de kracht, de macht en de bekwaamheid geven om Lucifer te overwinnen en diens aanvallen te weerstaan, en op die manier ontvangt u meer kracht en komt u een stap dichter bij volmaaktheid. Wij moeten de hulpe Gods in gebed zoeken.

De Heer heeft geen belofte gedaan aan degenen die het op eigen houtje willen stellen. Als u denkt dat u de duivel wel aankunt in uw eenijte, zonder Gods hulp hebt u de strijd al verloren nog voor hij wordt aangeboden.

Ik heb ontelbaar veel verhalen ge-

hoord over mensen die hebben getracht op eigen kracht een ander leven te leiden, het Woord van Wijsheid na te leven of tienden te betalen zonder Gods hulp, en daar niet in zijn geslaagd, maar dat dat gemakkelijk werd toen zij de Heer om hulp vroegen, en dat zij toen ook een getuigenis van het Evangelie hebben gekregen.

De Heer heeft ons vele wetten en geboden gegeven om na te leven. Zijn hulp is bij het naleven ervan onmisbaar. Ze worden voornamelijk gegeven om na te gaan of wij in staat zijn zelfstandig beslissingen te nemen, om te kijken of wij aanvaarden wat in de regel de eerste wet des hemels wordt genoemd: de wet der gehoorzaamheid. Als u begeert te doen wat de Heer wil dat u doen zult, omdat Hij dat van u wil, vraag Hem dan om hulp; dan wordt het onderhouden van deze wetten en geboden gemakkelijk.

De keuze staat aan u!

„O weet, dat elke ziel is vrij haar pad te kiezen, waar 't ook zij.

Ten hemel dwingt de Heer ons niet, daar Hij een vrije wil ons liet.

— *Heilige Lofzangen* No. 189.

Ik bind u op het hart, toch allen te beseffen wat de grote betekenis van de vrije wil is, wat een grote gave wij bezitten. Het is van het grootste belang dat iedereen er een wijs gebruik van leert maken door dank zij het gebed met Gods hulp zijn of haar beslissingen te nemen.

Ik smeek Gods zegen af voor allen die ernaar streven Zijn wil te doen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

(vervolg van blz. 198)

Volmaakte liefde vereist gevoelens en kennis die uitstijgen boven wat de meesten van ons in ons korte leven genieten. Het beleven van literatuur verplaatst de lezer in regionen die zijn eigen beperkte mogelijkheden te boven gaan. Een lijst van uitzonderlijk goede kinderboeken kan de kern worden van uw literaire belevenissen thuis. U hoeft ze niet te kopen; word lid van de openbare bibliotheek. Hier in Europa kunt u inlichtingen aanvragen bij Professor D. Richard Bamberger van het Institut für Kinder, Jugend und Volksliteratur, Fuhrmannsgasse 18a, 1080, Wien, Oostenrijk. Uw bibliotheek kan u ook goed van advies dienen. ○

(vervolg van blz. 209)

neer de geest gevoed wordt, wordt de Sabbatdag een opmerkelijke zegen, en dat was de bedoeling van God.

De Heer heeft gezegd: „Mijn sabbatten zult gij houden, en Mijn heiligdom zult gij vrezen ... en Ik zal ... Mijn verbond met u bevestigen ... En Ik zal in het midden van u wandelen, en zal u tot een God zijn, en gij zult Mij tot een volk zijn.“ (Zie Lev. 26.) ○

Russell C. Harris

bisschop van de Wijk East Mill Creek, advocaat

Gebeurtenissen in de Nederlandse Zending en de ring Holland

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Antwerpen

Vrancken-Van Damme, Ludover, 14 januari 1972

Assen

Spaansbroek, Henri Issac, 14 januari 1972

Breda

Ferket, Maria Pelagia Apalonia, 24 december 1971

Eindhoven

Arts, Gindo Willem David Alma, 24 december 1971

Mollemans, Johannes Theodorus Maria, 24 december 1971

Mollemans-Bankers, Maria Helena Francina, 24 december 1971

Verhoeven, Johannes Christoppel, 24 december 1971

Groningen

Palman, Gerardus Jan, 14 januari 1972

Waldmann, Hinderikus, 21 januari 1972

Haarlem

van der Worp, Johannes Cornelis, 16 augustus 1971

Heerlen

Carson, Eric Reese, 21 januari 1972

Den Helder

Dijkstra, Adriaan Jacob, 14 januari 1972

Dijkstra, Eeltje Adriaan, 14 januari 1972

Meijer, Jannetje Geertje Cornelia, 23 december 1971

van de Wetering, Arina Janna, 14 januari 1972

Utrecht

van Aggelen-Steemers, Maartje, 24 november 1971

Collé, Hendricus Franciscus, 25 december 1971

Geurtsen, Benjamin, 8 december 1971

Liefhebber, Pieter Willem Arnoldus Leo, 24 november 1971

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Den Haag

Bakx, Helena Lucia, 23 december 1971

van Lingen, Frances Ellen, 6 januari 1972

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Tijhoff, Herman, ouderling, 9 januari 1972

Amersfoort

Mink, Gerrit Jan, diaken, 26 december 1971

Apeldoorn

Aartsen, Jan, priester, 31 oktober 1971

Kloosterboer, Gerrit Roelof, ouderling, 9 januari 1972

Steenhuizen, Sjoerd Henri, ouderling, 9 januari 1972

Eindhoven

Reininga, Meinhard Tjeerd, diaken, 10 oktober 1972

Claassens, Antonius Wilhelmus, ouderling, 10 oktober 1972

Groningen

Baantjer, Hans Marco, leraar, 2 januari 1972

v. Olden, Walter, leraar, 2 januari 1972

v. Olden, Freddy, leraar, 2 januari 1972

Wolters, Wilhelmus, diaken, 22 januari 1972

Harlingen

de Vries, Jacob, diaken, 5 november 1971

Heerlen

Verboeket, Leo J. M., leraar, 9 januari 1972

Hengelo

Hovenier, Gerhard Johannes, ouderling, 9 januari 1972

Roep, Gijsbertus J. H., ouderling, 9 januari 1972

Nijmegen

Botter, Anthonius, leraar, 19 september 1971

Ramaekers, Gustaaf, priester, 3 oktober 1971

Stoffels, Goswinus, leraar, 24 oktober 1971

Zeist

van Driel, Wilhelmus Adam, priester, 6 februari 1972

GEBOREN

Alkmaar

Odds, Sven Ivo, 24 november 1971

Apeldoorn

Wouwer, Jaenette M., 28 augustus 1971

Eindhoven

v. Es, Dorien, 2 september 1971

Utrecht

Muntinga, Elisabeth Ruth, 11 december 1971

Zeist

van Beek, Merrigje E. A., 10 februari 1972

GEZEGET

Alkmaar

Odds, Sven Ivo, 2 januari 1972

Apeldoorn

Mulder, Eliza, 3 oktober 1971

Mulder, Joer, 3 oktober 1971

Eindhoven

v. Es, Dorien, 3 oktober 1971

Nijmegen

Ramaekers, Ralph, 12 september 1971

Ramaekers, Eric, 12 september 1971

Utrecht

Muntinga, Elisabeth Ruth, 2 januari 1972

Zeist

van Beek, Merrigje E. A., 20 februari 1972

HUWELIJK

de Jong, Justine R., met Gerard Yntema, 15 oktober 1971

te Apeldoorn

Adrianus en Dorathea Bredewoud, 23 oktober 1971

Leeuwarden

OVERLEDEN

Haarlem

Spek, Jillus, 12 november 1971

Groningen

Weening, Jurrien, 12 januari 1972

Hilversum

Zending Combee, Pieter, 3 februari 1972

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Amsterdam

Van der Veer, Vera, 27 januari 1972

Rotterdam-Zuid (rectificatie)

Nowee, Jacobus Willem, 4 november 1971

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Amsterdam

Vink, Charles Marinus, hogepriester, 20 februari 1972

MUTATIES IN DE RING

Eerste ouderlingenquorum

president — Carlo L. J. Bos

eerste raadgever — Rolf G. van der Prut

secretaris — Jacobus M. Dekkers

Tweede ouderlingenquorum

president — Johannes de Regt

eerste raadgever — A. J. Bijkerk

tweede raadgever — S. Staal

secretaries — S. Staal

Tempeldiensten in de Nederlandse taal in de tempel in Zollikofen (Bern), Zwitserland

27 mei

Nederlandse Zending, groepsreis met de bus. Weekendreis — vertrek bus 26 mei.

13—16 juni

Tempeldiensten in de Nederlandse taal.

14—19 augustus

Nederlandse Zending, groepsreis met de trein.

28 oktober

Nederlandse Zending, groepsreis met de bus.

Weekendreis — vertrek bus 27 oktober.

Jaarlijkse conferentie van de zustershulpvereniging

Donderdag 8 juni 1972 wordt de jaarlijkse ZHV-conferentie van de Nederlandse Zending gehouden in Utrecht, kerkgebouw Prinses Irenelaan 51 A, aanvang 10.00 uur v. m.

Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

HEMELVAARTSDAG, 11 mei 1972 —

VOLKSMUSICALFESTIVAL in de Churchillhal in Bunnik
2-5 uur n. m.

OOV-KAMPEN in Kampeerboerderij „De Uilenspieghel”

in Uffelte (Drente):

JONGENSKAMP: 15 juli — 22 juli 1972

MEISJESKAMP: 29 juli — 5 augustus 1972

Zending Combee †

Zending Pieter Combee overleed in Hilversum op 3 februari 1972, 's avonds om 9.23 uur. De doodsoorzaak was maagkanker.

Broeder Combee groeide hier in Nederland op en werd tot de Kerk bekeerd door zijn vrouw, zuster Gerritina Combee.

Hij was altijd een zeer getrouw lid van de Kerk en voordat hij en zuster Combee naar Salt Lake City (Utah) emigreerden, diende hij in de gemeente Utrecht als gemeentepresident.

Op de leeftijd van 71 jaar werden broeder Combee en zijn vrouw geroepen om terug te keren naar Nederland, om een zending te vervullen. Op 2 april 1971 kwamen zij in het zendingsveld aan en broeder Combee werd geroepen om in

het gemeentepresidentschap van Leeuwarden te dienen. Na vele goede vrienden in Leeuwarden gemaakt te hebben, werden zij overgeplaatst naar Hilversum, waar hij tot zijn dood de functie van gemeentepresident bekleedde.

Broeder Combee's voorbeeld en getuigenis zullen in de harten van vele broeders en zusters in de Nederlandse Zending blijven voortleven.

Zuster Combee wordt ook getroost door de wetenschap, dat zij haar echtgenoot terug zal zien in het hiernamaals. Zij heeft hierover een sterk getuigenis.

Voor broeder Combee werd in de kapel in Utrecht een eredienst gehouden op 8 februari 1972. Zijn lichaam werd per vliegtuig overgebracht naar Salt Lake City, waar hij werd begraven.

Berichten uit de Nederlandse Zending

De OOV van Arnhem heeft het nieuwe jaar 1972 goed ingeluid met een diner-dans. Over belangstelling was niet te klagen; er waren 24 OOV-ers die dit feestin hebben opgeluisterd. Om 7 uur 's avonds werd begonnen met een gezang en werd een zegen gevraagd voor het eten. Toen kwamen er heerlijke slaatjes binnen geroeld, waarna er een gezellig dansje werd gedaan. Vervolgens kreeg men toast met champignonragout en daarna soep. Om het eten te laten zakken werd er een wedstrijd gemaakt. In die tussentijd werd er patat gebakken en biefstuk-tartaar en dat ging er na die wedstrijd goed in. Als toetje werden gemengde vruchten met slagroom geserveerd, en als toedens heeft iedereen heerlijk gewaaid. Om de gaatjes vol te laten lopen kreeg ieder een kopje Caro met een koekje, en tot slot hebben de broeders afgewassen. Het was nog schoon ook! Iedereen was ervan overtuigd dat zulke gezellige feestavonden vaker gehouden moesten worden.

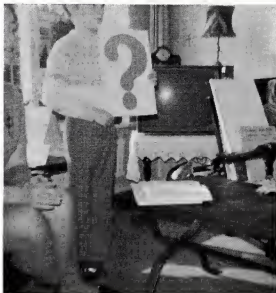
— Het OOV-bestuur van de gemeente Arnhem.

Hebt u zich wel eens gerealiseerd hoe fijn het is om met alle zusters van uw gemeente of uw district (dan is de groep groter) een tochtje door Nederland te maken? Nederland heeft heel mooie plekken en veel bezienswaardigheden; u kunt volop genieten van al het schoons dat Nederland u biedt. De VVV is uw vraagbaak, die u alle inlichtingen wil geven en zelfs op verzoek een tochtje voor u zal willen uitstippelen, wanneer u maar zegt waarheen u wilt gaan en wat u wilt zien. Zo heeft de Zeister ZHV verleden jaar een fijne tocht gemaakt, in auto's van de leden van de Kerk, vanuit Zeist, via landelijke wegen, tussen veel schoons en moors, naar Nijmegen, naar de Heilige Land-Stichting, waar veel te zien was, vooral de levenswijze van de mensen in de tijd van Christus. Echt de moeite waard. Ik zal u niet alles vertellen, maar gaat u er ook eens heen; de wandeling in het bos met al de zusters is al een evenement. Daarna reden wij naar Arnhem, naar het leeuwenpark. Ook hier genoten wij van wat wij zagen en ik kreeg even het gevoel van Daniël in de leeuwenkuil toen we die koningen der dieren om ons heen zagen lopen, met hun machtige koppen en grote bekken en klauwen met scherpe nagels. Gelukkig waren die beesten niet uitgehongerd, maar wel doorvoed en prachtig van glans en kleur.

Geen angst hoefden wij te hebben, wanneer wij maar de voorschriften volgden. Verder zijn wij op de terugweg bij een pannekoekenhuis gestopt om van een heerlijke kom soep en diverse smaken pannekoek te genieten. Een bijzonder fijne tocht was het en goed georganiseerd. Allen kwamen wij voldaan thuis, doch dit was niet het voornaamste. Dat was de sfeer in het gezelschap en de manier van met elkaar omgaan. Wij leerden elkaar beter kennen en waarderen; wij kwamen dichter tot elkaar en leerden elkaar van een andere zijde kennen. Je zag je zusters anders en kreeg hen meer lief dan voorheen.

En, zusters, even weg zijn uit de dagelijkse sfeer, zonder kommer of zorg, geeft u energie en moed om komende situaties aan te kunnen.

— Zr. C. E. Rapmund, Zeist.

Op 22 en 23 januari 1972 werd de districtskonferentie van het district Noord-Holland/Utrecht gehouden. De vergaderingen zaterdag stonden in het teken van de OOV, het Jeugdwerk en de genealogie. De sprekers waren o. a.: bischop Koldijk (genealogisch adviseur van het district), broeder de Visser (genealogisch adviseur van de zending), zuster Tineke Last (OOV-presidente van het district), zuster Schuur (Jeugdwerk-presidente van het district), broeder Marshall (raadgever in het districts-presidentschap) en broeder de Jager (raadgever in het zendings-presidentschap). Een prachtige film over de jeugd, genaamd: "To make a better world" werd tot slot vertoond.

De vergaderingen werden deze maal gehouden in het kerkgebouw in Amsterdam, dat de voordelen bood dat het centrale lag, de accommodatie er ideaal was

en er geen parkeerproblemen waren zoals in de binnenstad van Haarlem.

De conferentie op zondag werd gehouden in het kerkgebouw in Utrecht. Sprekers waren: broeder Muntinga (districts-president), broeder Kobes (OOV-superviseur van de zending), zuster van Schouwenburg (Jeugdwerkpresidente van de zending), broeder Marshall (raadgever in het districts-presidentschap), broeder van Zoeren (raadgever in het zendings-presidentschap) en broeder Pinegar (zendingspresident).

Enkele leden gaven hun getuigenis, zoals Henk van Dam uit Den Helder over de OOV-jeugdconferenties, zuster Marshall uit Amersfoort over haar jeugdwerk thuis in Nijkerk met 20 kinderen, waarvan slechts 3 lid van de Kerk zijn, en zuster Joan van Rijswijk uit Den Helder die op zending is geroepen.

Koren van de OOV en het jeugdwerk van het district en de zustershulpvereniging uit Amersfoort zongen. De zusters uit Amersfoort in het officiële costume: witte blouse en lange zwarte rok.

Ondanks de weersomstandigheden was er het record-aantal van 294 aanwezigen.

Het was een geestelijk en opbouwend evenement.

Het thema was uit Leer en Verbonden 90:24: "... en weest gelovig en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken, indien gij oprecht wandelt."

Herinnert U zich ... het zang- en toesprakenfestival van de OOV?

"Dat de beste moge winnen," was de wens aan het begin van de avond, waarop de finale van het zang- en toesprakenfestival plaatsvond. De beste heeft gewonnen, zeiden we aan het eind van de avond. Is het genoeg te spreken van een leuke, geslaagde avond? Neen, dat is zeker niet genoeg, maar het geeft wel een indruk hoe de avond was. Het is verheugend vast te kunnen stellen, dat de kwaliteit van de zang ieder jaar beter wordt en dat het voor de jury steeds moeilijker wordt om uit te maken wie uiteindelijk de beste is. De gemeente Almelo werd dit jaar weer de beste geacht, en terecht. De andere finalisten waren echter het aanhoren alleszins waard. Een van de vele andere activiteiten, die in de OOV beoefend worden, is het ontwikkelen van spreken in het openbaar. In de finale van het sprekersfestival werden de diverse deelnemers ondergebracht in drie leeftijdsgroepen. Het onderwerp dit jaar was: "Mijn mooiste herinnering". De mooiste herinnering van Joke Wijsbeek uit de gemeente Groningen was de reis naar de tempel in Bern en daarmee wist ze de eerste plaats in de leeftijdsgroep 12 tot 15 jaar te behalen. In de leeftijdsgroep 15 tot 18 jaar was het Marjet Bosma uit de gemeente Heerlen, die een geweldige jeugtherinnering naar voren bracht. Een herinnering aan een akelige nachtmerrie deed Ineke Kirschbaum, die voor de gemeente Groningen uitkwam, winnen in de leeftijdsgroep 18 jaar en ouder.

De zondagsdienst, die in de jeugherberg gehouden werd, was natuurlijk weer enorm opbouwend en de Geest des Heren was in ruime mate aanwezig. De toespraken waren gebaseerd op de OOV-leuze: "Zoekt ieverig, bidt altijd, en weest gelovig, en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken, indien gij oprecht wandelt ...". De sprekers en sprekers over dit thema waren: Linda Servaes, Henk Dorenbosch, Tineke Last, president van Zoren en president de Jager. Intermezzo's werden op werkelijk grootse wijze verzorgd door Margriet Heijdemann (zang) en Harm Wolthers (klarinet). Veel fijne herinneringen hebben we van deze conferentie en wat de volgende jeugdconferentie betreft, zeggen we met McArthur: "Wij komen terug." — Dave Gout.

Joan van Rijswijk op zending

Ja, wie kent Joan van Rijswijk nu niet? Zij is een meisje dat beslist overal opvalt door haar vrolijkheid.

Zij komt uit een fijn actief gezin. In haar gemeente Den Helder werkte zij met hart en ziel om de OOV te versterken, welke ervaringen haar zeker haar hele verdere leven van nut zullen zijn.

Nu is zij dan geroepen om zich geheel toe te wijden aan het werk van de Heer. Het is een bijzondere zegen voor de jonge mensen van de Kerk om in het begin van hun volwassenheid deze grote ervaringen te mogen opdoen en de grote vreugde van dit dienstbetoon te mogen beleven. Dit zal ook een grote blijvende invloed op hun hele verdere leven hebben.

In Leer en Verbonden 84:80 en 88 zegt de Heer:

"En een ieder, die zal uitgaan en dit evangelie des koninkrijks prediken, en niet faalt in alles getrouw te blijven, zal niet vermoeid van geest worden, noch verduisterd, evenmin vermoeid in lichaam, ledemaat noch gewicht, en geen haar van zijn hoofd zal onbemerkt op de grond vallen. En zij zullen niet hongerig, noch dorstig gaan.

En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden."

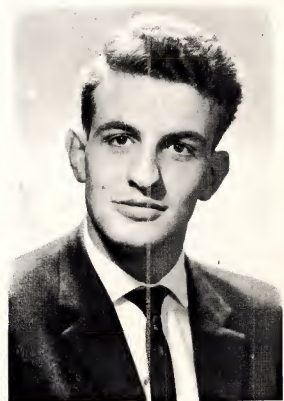
Wat geweldig om zo dicht bij de Heer te mogen werken.

Theo van Schouwenburg t

Op 21 oktober 1971 overleed broeder Theo van Schouwenburg op 29-jarige leeftijd na een zwaar lijden in het ziekenhuis te Tiguana in Mexico. Na te zijn gedoopt in de gemeente Arnhem in mei 1961, heeft hij een kerkbouw-zending vervuld in België en Nederland in de plaatsen Brussel, Amsterdam en Apeldoorn.

Na zijn zending is hij geëmigreerd naar Salt Lake City, waar hij in 1967 in het huwelijk is getreden met Loes Volmer, afkomstig uit de wijk Rotterdam. In 1969 verhuisde Theo naar Inglewood, Los Angeles in Californië, waar hij met veel inspanning een goed lopend bedrijf heeft opgebouwd. Theo en Loes van Schouwenburg kregen twee kinderen: hun zoon Ricky werd geboren in Salt Lake City en hun dochtertje werd geboren toen zij in Californië woonden.

Theo is gestorven in de wetenschap dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware kerk van God is, en met een sterk getuigenis dat wij elkaar na dit leven weer zullen ontmoeten.

En wat geweldig om een zoon of dochter te hebben die dit werk mag doen.

U weet hoe Joan er van houdt vrienden en vrienden om zich heen te hebben. Wilt U bij haar zijn door haar te schrijven? Haar adres is:

Sister Lorraine Joan van Ryswyck, England North Mission, "Rossett Green", Rossett Green Lane, Harrigate, Yorkshire, England.

